

omnis salu[m] est confessionis emittit. h[ic]
est petrus cui est assensu[m] ad pre[m]ia.
pascendas ouiculas suas agnosq[ue]
comendat. ut q[ui] ille p[er]p[et]rat[us] mi-
seriam[us] redemat. h[ic] sua[m] h[er]e[m] v[er]itate[m]
seruauit. Et recte laue et abluere oc-
cultor[um] d[omi]ni filius pascendas oues
suas iherusal[em]q[ue] comisit. cui nonat
i[n] nutu[m] grege[m] d[omi]ni si studiu[m] uel
si si fidem. h[ic] est petrus. qui d[omi]n[u]m ad cru-
cem tanq[ua]m crucifixi discipulus du-

no uiuente p[er]o. h[ic] est d[omi]n[u]s. h[ic]
tra illu[m]inat[us] electam. h[ic] mag[ist]er.
ado d[omi]n[u]s. Gaude saule quid me p[er]-
ris. Ios[eph] cui me p[er]p[et]rat[us] saule qu-
mea[rum] edui erga me null[us] occidit
iq[ui]tas. N[on] quid q[ui] illu[m]inat[us] eos.
sancti egros. q[ui] fugauit d[omi]n[u]m
esurrexerit p[ro]p[ter] q[ui]q[ue] parib[us] p[er]-
an q[ui] de nimis moruos fili-
an forte magis. q[ui] fideli[us] meis
nu[m] celeste p[er]p[et]rat[us]. h[ic] si p[er]p[et]rat[us] me-
de dubitas. q[ui] p[er]p[et]rat[us]. aspice i[n] cruce[m]

DA 26

EX BIBLIOTH.
NATIONIS HUNGAR.
VITEBERG.

IC 242.

SIGNAT. clvcccxiii.

DE PERSONA ET
MAIESTATE FILII DEI
ET HOMINIS,

ASSERENTE
M. IOSEPHO GRABIO
FIDEI CHRISTIANÆ
GRAVIS

CONSTANTIA

Aduersus

STROPHAS NESTOREAS
& Eutycheas, quas illi temerè præfert ac
opponit EGID. HVN. D. utcunq; eas pingat sacrosan-
cto MAIESTATIS IESU NAZARENI titulo
quo impie abutitur quasi FVCO contra Theologos
Bremenses, in Epistola ad Ephesios enarra-
tione recens edita.

ΠΡΟΘΕΣΙΣ

*Ecclesia Dei tuetur communicationem Idi-
omatum veram, testem unionis personalis contra Nesto-
rium, & explicationem communicationis Idiomatum
particulis distinctiuis ostensam, custodem veritatis na-
turarum contra Eutychem.*

EGID. HVN D. neutrum tuetur.

*Ergo illis detestandis hæreticis, qui sunt Maiestatis &
gloriæ Iesu Christi inimici, subscribit & seruit.*

COLVMNA OR=
THODOXÆ FIDEI 2
Theologis Bremensibus
assertæ.

QVI distinguit Idiomata duarum natura-
rarum Christi in vnione & pro-
pter vnionem, Vna opera non solum Euz-
tychem, sed etiam Nestorium refutat.

Theologi Bremenses distinguunt Idio-
mata duarum naturarum in IPSA VNI-
ONE ET PROPTER VNIONEM,
quod HVN fraudulenter potuit prætes-
rire, delere in scriptis eorum non potest.

Ergo in Orthodoxorum Ecclesiæ num-
mero volens nolens eos relinquat & ipse
veritati ab eis defensæ cedat necesse est.

CONSTANTIA GRAVIS FIDEI CHRIS-
tiane de Persona & Maiestate Christi.

IN bona causa tria verba sufficiunt. At
bonam causam esse, fidem Christianam, de
Maiestate & gloria Filij DEI & homi-
nis, qui est de patre æqualis patri juxta di-
uinitatem & de nostro minore patre juxta humanitatem
controuersiam nullam habet. Eam verò nos asserimus,
contra præstigijs Nestoreas & Eutycheas, quibus mul-
tos annos vexatur ab EGID. HVND. Ecclesiaste Mar-
purgensi: Quare cum respondendum ei sit, qui in enar-
ratione sua Epistolæ ad Ephesios nostræ refutationi sui
dogmatis, suas rursus strophas fragiles & caducas, ma-
ledictis & blasphemijs suffarcinatas opposuit: in causa
Ecclesiæ, quam tueri omnes Christiani tenemur deesse
nostro loco neq; debemus, neq; volumus.

In antithesi, quæ est murus quidam refutationis
nostræ, inuadere caput negotij non est ausus. Itaq;
saluum & inuictum illud esse, cum omnibus membris, de-
dit, & quicquid teratologiarum, cavillationum, conuici-
orum & aliorum id genus artificiorum chartis illeuit.
Illud omne suo negotio perniciosum, nostro utile, nostras
rum partium bonitatem, suarum verò malitiam arguit.
Nam silendum fuisse ei & dandam veritati a nobis mon-
stratæ, vel potius DE O palniam & gloriam, nisi tale
quiddam aduersus, nos edidisset manifestum est. Postquam
autem turpius sibi duxit cedere, quàm perseuerare in er-
rore, id quod est in medio fecit. In quo omnem suam,

CONSTAN. GRA. FID. CHRIST:

nullam nostram ignominiam esse, omnium bonorum iudicij confirmamur, quæ sunt DEI quoq; & propriæ conscientie in bonis testimonia.

Vt verò fides Christiana, cum de alijs, tum de hoc articulo, hæresis non est, sic fundamenta eius non sunt foeda tetraq; fallacium conclusiuncularum colluies, ut HVN obijcit, neq; seueriores aculei, quos firmitas & robur melioris doctrinæ nobis præbet ac porrigit, sunt contumeliæ, quales aduersarij veritatis vibrant & spargunt, nisi forte hominem scelestum dici nefarium contumelia sit, ut si nefarius dicatur, qui est vir bonus. Sed ad institutum veniamus.

Negocij arx est, quòd vera Idiomatum communiatio sit vnionis personalis duarum Christi naturarum verissima testis contra $\delta\iota\alpha\chi\omega\sigma\iota\zeta\omicron\nu\tau\epsilon\omicron\varsigma$ Nestoreos, & explicatio illius, per particulas distinctiuas sit custos fidissima duarum naturarum contra Synchytas Eutycheos. Hanc arcem qui non tenet, nullam partem in Christo habet. Eam qui non expugnat, frustra Christo siue in coelo siue in sanctis bellum facit.

Sed illam euertere nemo potest. Etsi verò HVN palam oppugnare ipsam non audet: tamen quando illud præsidium contra Eutycheos & Nestoreos fastidit, non obscurum est, quis eius, & cuius ille sit vel non sit. Præ se fert amorem Christi. Sed profecto non amantis Christum, sed amentis inceptio est, quod qui versatur in errore totus, nos ^{quia} summam illam Filij DEI & hominis maiestatem & gloriam aduersus detestandos hæreticos juxta scriptus

CONTRA EGID. HVN.

Scripturam tuemur, imposturæ arguere molitur. Hic conatus futilis, inanis, irritus est. Victum se dat omnibus, quæ opponit. Quot cauilla obijcit, tot sunt falsitatis suæ documenta: lædere illa nihil possunt fidei, quæ Christum petram habet, firmamenta. NAM non aliud quicquam sterilis erroris ager fert, nisi meras easq; putidissimarum cauillationum spinas. Quæ naturam erroris eam esse conuincunt, qui doceri, disci, teneri a quoquam verè non possit, vt eius docendi ac discendi cupidus, Doctor et discipul⁹ ignorantie & ἀναταλαξίας merito audiat & salutetur.

Nusquam veram illam Idiomatum communicationem tradit. Nusquam eius explicationem per particulas distinctiuas sine corruptelis retinet. Idcirco & Eutycheismi, & Nestoreismi reus est. Interim nos esse Nestoreos ait. Nudum hoc vocabulū sine re, sine spe, ipsius galea, thorax, clypeus, gladius. Scilicet ficulneus, stramineus, papyraceus, imo palea, puluis.

Quomodo autem Nestoreus non sit? QVINUS quam veram definitionem communicationis Idiomatum proponit, Nusquam exempla scripturæ ad eam refert, Nusquam illam testem vnionis personalis contra Nestorium producit? Traditur illa vera Idiomatum communicatio in Damasceni scriptis vniuersis eadem, eodem tenore juxta vtramq; Christi naturam: Sed HVN ad Eph. p. f. 5. & 138. ab illo eā sic doceri negat, & ad verisimile reddendum id suum figmentum ex capite 13. l. 3. locum producit. Sed in Isagoge locum similem quem in The-

Argumenta quod HVN sit Nestoreus.

CONSTANT. GRA. FID. CHRIST.

Artificiū **HVN** quo **contradi-** **ctiones fa-** **cit.** **HVN** citauerat ex authoris proprijs verbis c. 15. jampridem explicauimus. An quòd nunc ad aliud caput scriptoris **HVN** confugit, non est propterea vera in præcedentibus verbis Damasceni propria suorum verborum explicatio? Sed maxime vera est. Nam de illa tacet ut gallus victus, quanquam sæpenumero canere prostratus etiam quasi victor solet. Nemo vos nubilosa contradictione perturbet. Antecedentia perhibeant testimonium sequentibus ait Augustinus. Ad obliterandam illam regulam **HVN** artifex probus est, Et sic contradictiones in scripto nostro et alijs efficere promptus ubi nullæ sunt, ut videre est p. ad Eph. 152. 153. &c.

Eph. b. 5. **c. 3. 4.** **416. &c.** Vult quidem etiam videri resistere Nestorio, sed ut Euticheus opponit ei confusionem idiomatum, quam etiam scripturæ & Patrum testimonijs, quæ sunt exempla veræ comm: Idiom: , quibus utcumq; potest, infert. Quibus autem absurde impingit eam sentit ipsemet, ea, cum nobiscum orthodoxè intelligere nolit, referre palam ad Nestoreisusum cogitur, & sic palam Nestorea defendit, ut & in ref. p. 33. 172. 177. ostendimus. Correximus autem p. 144. ref. solæcismum eius, cui Nestoreisum malè credidit. Orsus enim sic Nestoreisum: Humanam Christi naturam fuisse quasi in duabus rebus, in loco & λόγῳ &c., ubi pergere debuit, quod in uno loco nata sit, passa, crucifixa etc. ille animaduertens, apertius Nestoreismo suo nihil esse posse, si generis similitudinem condidit Hun seruaret, qui d faceret & cogitauit, aptus hic mihi solæcismus erit. Ego magnus Doctor sum, quis credet me lapsura

lapsū in prima Syntaxeos regula? Si Tyro Grammaticæ hoc deprehendet, autoritas mea longe maior est. Sin alius, ego crimen falsi ei obijciam. Ita sane perrexit: Vno in loco natus, passus &c. & sub finem redijt ad genus fœmininum: extra loci rationem λόγῳ unita mansit. Euenit, ut ei hanc fraudem exprobraremus, ille, per crimen falsi nos mutasse sua verba & Nestoreismū immerito impigisse sibi scripsit, p. ad Eph. 345.

Sed nihil respondere habuit de eo quod monuimus: (cogitet de Christo pendente in cruce, si de eo dicas carnem fuisse in duabus rebus, & in loco esse passam, in λόγῳ fuisse omnipræsentem, quid aliud, quàm $\phi\iota\lambda\acute{o}\nu\ \acute{\alpha}\nu\theta\rho\omega\pi\omicron\nu$, id est merum hominem, & non $\theta\epsilon\alpha\nu\theta\rho\omega\pi\omicron\nu$ DEVM & hominem passum dices) Et p. ad Eph. 330. Stropham illam suam, quòd humanitas proprietate naturali sit in loco, & omnipræsens in λόγῳ repetit, Et eam non esse contradictionem dicit. Sed contradictio non est, ubi utraq; pars est falsa. Falsum autem utrumq; est, humanitatem extra unionem τοῦ λόγῳ esse localem, & in unine esse ubiq;. Alterum enim Nestoreum, alterum Euticheum est. Manet igitur, quòd contradictio dicitur hic salua sit: humanitatem subsistentem in persona verbi, inconfuse (nequaquam sublatis, sed magis saluis discriminibus ostendere naturarum propter unionem) esse & localem; & omnipræsentem. Et sic præterquam quòd Eutichianus est traditio Nestoreum se esse HVN dat, & verum tantum est, quòd neminem non esse humanitas Christi sit localis, & ruit superbum Ilium ubique quietariorum.

Hic Rhod

dicitur hic Sal

t9, Nequit

ostendere

esse & localem;

HVN con

traditio

nem non es

se: quod

humanitas

CONSTANT. GRA. FID. CHRIST.
 Et ubique
 in Unione
 Inconfu-
 sa Vlciſci
 vult HVN
 ingratus
 quaſi inu-
 riam, quod
 errore ipſi
 demōſtra-
 uimus. Sed
 neruos nō
 habet in er
 yore con-
 tra verita-
 tem, quam
 uis eam cri
 minatur ut
 errorem.

Valde autem ridiculum ſe præbet, quòd Neſtoreus
 intus & in cute, nos eſſe Neſtoreos autumat. Non tam
 facile eſt Neſtoreiſmum a ſe remouere, quàm incurrere.
 Scilicet fatebimur, Veram communicationem idiomatum
 & orthodoxam eius explicationem, contra Eutychem &
 Neſtorium traditam: non eſſe orthodoxam, ſed Neſto-
 ream, quemadmodum HVN præſcribit: Ut ignorans
 tæ Doctores, cum Neſtorio extra unionem naturas Chri-
 ſti diſcerpant, & Unionis prætextu cum Eutyche con-
 ſcribemus cum ipſis omnes Orthodoxos, patres Ephesi
 nos, Calcedonenſes, omnia ſcripturæ dicta ad Neſtoream
 distractionem, & Eutycheam conſuſionem rapiemus, &
 præ Neſtorio et Eutyche, celebrabimus eos, ut DOCTO-
 RES NOSTROS, quos ſic in theſibus HVN vocat, quonia-
 m Neſtoreiſmum & Eutycheiſmum, tam feliciter con-
 iunxerunt, quod ante ipſos pari audacia & ſucceſſu fe-
 cit nemo. Sane ſi hoc faciamus, redituram Eccleſiæ
 concordiam & tranquillitatem ominantur, cui nos ob-
 ſtare ſcribunt, quia non obſequimur. Sed res nimis
 malæ fidei atq; ſuſpecta, & mali ominis eſt. Siquidem
 egregia illa dogmata ſubdolè cælant, & perpetuè obſcu-
 ritatis ambagibus inuoluunt, & autorum ſuorum nomi-
 nibus non oſtentant ac venditant. Ideo non modo Ne-
 ſtorio pro una duarum naturarum hypotaſi, ſed etiam
 Eutychi ut cuſtodiatuſ veritas utriuſq; nature, Ortho-
 doxi occurrunt & reſiſtunt. Quod ipſorum more
 HVN quando & ubi facit?

Notis

CONTRA EG. HVN.

Non ille, quando de naturis est sermo, vel explicanda sunt propositiones, in quibus est $\kappa\omicron\iota\upsilon\omega\nu\iota\alpha$ $\iota\delta\iota\omega\mu\alpha\tau\omega\nu$, in ipsa Unione suis naturis proprietates suas vendicat. Nusquam scripturae dicta, vel patrum regulas, de distinctiuis contra Eutychem propositas esse dicit. Imò cum sermo est de naturis, Idiomata confundit, distinctiuis ad utramq; naturam rapit, de natura humana proprietates diuinitatis enunciat. Quando sexcenti patres, dicunt: Nequaquam sublatis, sed magis conseruatis naturarum proprietatibus propter Unionem: Non ille hic exponi dicit, quid sit $\alpha\sigma\upsilon\gamma\chi\upsilon\tau\omega\sigma$ inconfuse, Sed mallet obliterare ac in hilum redigere hoc decretum si posset. Quia verò id negatur, p. ad Eph. 127. mutat: quasi omiſſa mentione unionis dixissent illi solum: Saluis naturis manere suas proprietates. Non autem hoc saltem, sed multo plus dixerunt illi contra Eutychem. Quoniam enim Eutyches attendit ad personam, neglecta vera distinctione Idiomatum in ipsa unione, & sic desciscens a distinctione naturarum admittit confusionem, quemadmodum Vigilius ait: ne cum Eutychem colluderet patres Chalcedonenses, sed ut furorem eius anathemati darent: propter unionem, & in unione distinguendas naturas esse sanxerunt. Mutauit autem HVN isto pacto decretum, ut postmodum p. ad Eph. 340. particulas $\alpha\sigma\upsilon\gamma\chi\upsilon\tau\omega\sigma$ $\kappa\iota$ $\alpha\chi\omega\gamma\iota\sigma\omega\sigma$, inconfuse & inseparabiliter ad Nestoreutycheam stropham de proprietate naturali, & unionis pretextu facilius detorqueret. Quemadmodum p. ad Eph. 157. rursus aliter mutauit leuissime, quasi

Argumenta de Eutychismo HVN.

Decretum Calcedonense contra Eutychem HVN ter mutat.

CONSTANT. GRA. FID. CHRIST.

Calcedonenses ita tantum locuti fuissent: Haudquaquam naturarum differentia unionem tolli, sed potius utriusque naturæ proprietatem seruari.

Verum Nestoreismus, quoniam unionem καὶ ὁμοῦσιν non agnoscit, & naturis Idiomatica, sicut proprietate naturali ἐν παραστάσει eis conueniunt, tribuit, resistere Eutychi non potest, Qui unionem rapere ad confusionem expeditus & solers est repagulis distinctionis in ipsa unione per Nestoreismum ablati & remoti.

Cum quo si ipsi HVN rei nihil est, cur sciens nescit Eutychi vel Eutycheismi descriptionem, quam ex Vigilio in antithesi γ. 3. recitamus?

SED illis corruptelis tribus, paucorum verborum, quæ opposita sunt Eutycheismo (quibus ut immanis bestia, perfringere laborat cancellos Symboli Calcedonensis) eo ipso Eutychanismo se captum detineri, quasi pulsus & tumultu declarat.

Manifestè autem oppugnare neque audet neque potest, quod iuxta decretum Calcedonense, integre & dextre, (quemadmodum contra Eutychem propositum fuit) conseruatum & acceptum, asseueramus, humanitatem Christi realiter increata & æterna omniscientia præditam non esse. Itaque neque sententiam nostram recitat, neque decretum Calcedonense verum: Sed aliud quoddam decretum & aliam quam nostram illam propositionem.

Quod si autem ea re delectatur, ut quæ sibi in mentem veniunt alijs attribuat, id minime liberale esse, vel ex Ethnico discere potuit, & sic in ipsum recidit, quod

CONTRA EG. HVN.

quod impudens figmentum dixit. Quis enim alius quæ et nostra & aliorum non sunt, & tamen HVN scripsit, nisi ipse excogitare & nugari potuit, ut loquitur p. 157 &

Ex ipsius ore, quod figmenta sint quæ ibi & p. 139. asseuerat, sumimus. Nam non tuetur sartum & tectum, decretum concilij Calcedonij, Neq; igitur, Ambrosij Damasceni ac Theodoretæ regulas integras præstat.

Non sunt Ambrosij verba, per diuersas naturas discerni, quod diuinum & humanum est: sed, per diuersas nature proprietates, Nazanzeni & Damasceni definitio est, Proprietatem esse immobilem, nec manere proprietatem si moueatur aut transferatur, id est si proprium in quarto modo, in aliam classem diuocatur. HVN inseruit, si E SVA CUI INEST NATVRA.

Atq; ijs ita deprauatis, existimauit illud Theodoretæ, negat naturas qui negat proprietates, suo Eutycheismo nihil obesse posse. Sed est ne hæc fides bona de qua gloriatur? An hinc, quod ait, se contra omnem confusionem naturarum & Idiomatum tueri regulas illas, constabit? Cur ergo confusionem (quæ fit proprietatibus in ipsa unione non distinetis secundum Eutychem) neq; iuxta Damasceni Ambrosij, Theodoretæ, regulam, neq; secundum Symbolum Calcedone factum vitat? Cur ut confusionem committat, ea omnia quæ sacrosancta esse debebant per crimen falsi ut videmus vitiat?

Ceterum reprehendens & execrans nos, quod ob unionem & in unione Idiomata discernimus, quasi unionem soluamus, quid excretur & blatiat nescit a. z.

b. &

HVN pro
bat nos es
se Ortho
doxos &
se Eutychi
anum.

CONSTAN. GRA. FID. CHRIST.

b. & p. 426. ad Eph. Nam se esse Eutychianum pro
bat, quoniam in unione non discernit proprietates, sed
confundit, Nos autem docet esse Orthodoxos, quæ
non confundimus, sed discernimus, & Eutychi ac Nes
torio fenestram ad nequitiam claudimus. Igitur non
nobis, sed ipsi debetur anathema juxta sexcentos Chalce
donenses. Quandoquidem ab Eutyche se abhorrere
& dissentire non declarat.

HVN exe
cratur or
thodoxos
patres.

Non autem mirum est, quod nos execratur, Quid
aliud facit patribus Calcedonensibus, Ambrosio, Nazan
zeno, Theodoreto? Nam mutilare dicta eorum, ut vi
deantur Eutychi subscribere, est doctrinam ipsorum dama
nare. Sane quod Athanasius dicit, ut p. ref. 152. an
notauimus: Qui fide præditus corpus illud tetigerat,
utrumq; tetigerat, manu quidem corpus, fide vero Dei
tatem: de eo ne quidem negare audet se scripsisse (quod
obieciimus) blasphemiam esse in Ecclesia non tolerandam.
Eadem ipsius egregia censura est, de hoc Leonis: Verbo
operante, quod verbi, carne exequente, quod carnis est.
Quam explicationem per falsi crimen, ut qu. 66. ref.
notauimus, amputauit, quod Nestoreutycheam distinctio
nem suam de naturali & personali proprietate ad eam
non congruere vidit. Ita ad Eph. 121. è Nestorij bara
thro esse dicit, hoc quod Damasceni est: Diuinitatis,
diuina & omnipotens actio, humanitatis quæ secundum
nos. Nullum est dubium, Idem statuere hominem quoq;
de illo Damasceni, Non dicimus de humanitate, quæ sunt
Deitatis. Quod & ipsum in Anithesi subieciimus A. b.

De

CONTRA EGID. HVN.

De quo gallina, nil cecinit, unum singultum, ut existimamus, satis facere putavit.

Leuius hoc est, quod saepe scribit, nos allegare **HVN** re-
stolide, quæ tamen ipse ne quidem cognoscere dignatur, **prehendit**
ut præf. f. 1. post factam unionem, **DEVM** profitendum **incognita,**
atq; adorandum, ideoq; **VIVIFICARE** &c. ibi perrexit **& de ijs**
Athanasius: **HABITA DEITATIS** ratione. **IN** suprema **cenfuram**
negligentia reprehensio aliorum temeraria, quæ sit pru- **agit**
dentia?

Talis & Theophylacti sententia est, p. ad Eph. 368.
Qui (ut Athanasius, Leo, Damascenus) scribit, exprimere
utramq; naturam **SVAM VERITATEM** sub distinctis
OPERATIONIBVS, & refellit confusionem actionum.
Sic ad Eph. c. 4. b. Basilium Athanasium & alios patres
(præter Hieronymum) **FORTE** obiter tantum locum
ad Phil. 2. enarrasse dicit. Non diffitetur, se non legisse
illos, & tamen sententiam fert. At Phocylides præcipit:
Arbiter ignarus rerum vir nemo ferendus. Legat
autem, quod et in oratione Athanasij contra gregales
Sabellij diserte dicitur, illa verba: Qui cum esset in for-
ma **DEI**, loqui de ijs, quæ **ANTECEDVNT** humanita-
tem seu incarnationem & agnoscat suas corruptelas ante
tot sæcula refutatas esse, & ijs deinceps abstineat.

Expedita quoq; res nostra est, de illo, quod **Næ-**
turæ humanæ, & humanarum infirmitatum assumptio **Locus ad**
inseparabili nexu cohæreat. Nam loquimur de statu hu- **Phil. 2. a**
miliationis, non cum **HVN**, sed cum Ecclesia. **nobis expe-**

Per quam vero insulsa & absurda est distinctio **ditus ex**
Ne- Athanasio

¶ in re **CONSTAN. GRA. FID. CHRIST.**

futatione Nestoreutychæa, de duplici proprietate, alia naturali,
¶ hoc po alia ex prætextu unionis personalis ab HVN introducta.
sterius ipse Quam ad multa scripturæ dicta de communicatione Idi-
HVN con- omatum, ipse quoq; prorsus non adhibere audet: Vt ad
fitetur. illa Ioh. 16. Omnia, quæ Pater habet, mea sunt, Ioh. 5.
Desinant Pater meus usq; modo operatur & ego operor. Quod
ergo lace- filius ab æterno patre nascitur, Quod a patre procedit
rare illum Spiritus sanctus.

locum cas- Quam enim absurde diceretur: filium proprie-
nes ampli⁹ tate naturæ, humanitatem ob unionem operari eadem cum
Eph. 73. patre filium proprietate naturali, humanitatem ob uni-
350. onem gigni a patre?

161. p.

HVN Ag^o Admodum verbosus & clamosus est altercator
noetarum turbidus de Agnoetis, quorum etiam sententiam se non
heresi dum percepisse dat, quod ex vocabulo ἀγνοεῖν colligere
sua stro- laborat, propter ignorantiam humanitatis ab eis existi-
pha Nesto- matam proprie sic dictos fuisse. Sumat HVN dictum
reutychæa Christi: filius hominis (in statu humiliationis) nescit
resuscitat. horam nouissimi iudicij, & addat suam distinctionem.
Diuinitatem proprietate naturali sciuisse. Eandem verò
Deitatem in unione nesciuisse realiter diem iudicij, &
iudicium Ecclesiæ uniuersæ permittat, an non vere exis-
stimetur, cum Agnoetis statuere, impie & imperite, al-
terius naturæ esse patrem, alterius filium. Nam quod nos

Año 1582. idem cum Agnoetis sentiamus, nullo apice probare pos-
Enorme test, & cum publice pro concione nihilominus dictum
mendaci- hoc fuisset Marpurgi a Sacellano, volui ei a concione ex
um, quod libro Theologorum Neostadiensium ostendere, quod no-
bis

CONTRA EG. HVN.

nos Agnos
etc. simus.

bis non id vere tribueret. Maluit ille nescire, quid a nobis sentiretur & scriberetur, cumq; collega suo mendacium semel sparsum propagare, ut experimur hactenus, quam quid vere sentiremus cognoscere. Testes veraces, qui accommodabant librum, adhuc viuunt & consciij sunt multi ex studiosis. Dicit quidem Athanasij sententias allegatas ref. p. 134. primam originem miraculorum notare, sed non ad utramq; distinctiuam vel HVN ipse accommodat Nestoreutychesismum suum. Non enim dicit, interrogabat humanitas (de Lazaro defuncto) proprietate naturali, & interrogabat etiam diuinitus realiter voce instrumentis corporis facta. Et falsum esse HVN dedit, quod humanitas in unione fecerit miraculum resuscitati Lazari, cum de illis scripturae (DEVS facit mirabilia solus Psal. 72. Christus pellit cacodemonas DIGITO DEI, & spiritu) quod responderet non habuit. P. ad Eph. 185. Maxime fallacem esse demonstrat distinctionem suam, ubi concedit eam non quadrare ad proprietatem localem seu dimensionum carnis, videlicet humanitatem esse localem proprietate naturali, diuinitatem realiter esse localem in unione, & tamen vult diuinitatem esse omnipresentem proprietate naturali, humanitatem esse omnipresentem in unione. Absurdum autem est propter assumptionem carnis, quam prætendit magis confuesse diuinitatis proprietates quam humanitatis: Quando ASSVMENDI vox omnem confusionem excludit vel aduersario confitente: Qui mentis oculos præstringit sibiipso, tanquam fascino, vocabulo communicationis.

Absurditas distinctionis Nestoreutyches. Ruina ubi quitatis.

CONSTAN. GRA. FID. CHRIST.

nicationis quod perpetuo confusionis ovo malo, ovis non bona supponit.

Assertio ram transferat, cum significat unctio spiritus sancti do-
falsa, quod tes in carnem Christi effusas: (Nam quod unctioem Or-
uactionem thodoxe intelligamus triplici significatione ref. p. D. 2.
intelliga- 3. & p. 117. us. etc. aduersus falsum testimonium HVN
mus de so- satis nos defendit) humanitas proprietate naturali, diui-
lis dotibus nitas in unione fuerit locupletata dotibus Spiritus sancti.
creatis.

Ad Eph. Quod HVN sentire videri non vult, & tamen ita passum
p. 423. fuisse Christum autumat, & sic Tubingenses scripsisse,
quod suomodo diuinitas passionis facta sit particeps, qui
est Eutycheismus ipsissimus, id quoniam nos negamus,
HVN inficiari nos quoq; quod filius DEI sit passus scri-
bit p. ad Eph. 420.

HVN con- Et sic rursus probat, quod ipse male credat, filium
firmat se DEI esse passum, quoniam cum Eutyche sentit, diuinita-
esse Euty- tem in unione passam, nos autem dissidentes ab Eutyche,
ebianum recte credere, Christum seu filium DEI passum esse, ut
et nos non scriptura dicit

esse Nesto- Nam quoniam Eutycheianismum refutamus, cum
reos. passionem carni in ipsa unione asserimus, quod Nestori-
us non facit, filium DEI passum esse communicatione
Idiomatum contra Nestorium defendimus. De ore ipsius
patet quod non fingamus eum dicere, proprietate natu-
rali passam esse Deitatem. Igitur petulanter nos dicit Sya-
cophantas. Indignatur quod in fraudem Ecclesie, qu. 14.
libell. omisisse argumenta de omnipotentia, omniscientia

&

CONTRA EG. HVN.

Et omnipresentia a nobis existimatur. Sed illa valent
 contra Arianismum ubi cum aeternitate juncta consistunt.
 HVN autem si ea Idiomatica tribuit humanitati Christi reo
 tius, quam Photini et Samosatani soboles impia, quae
 et ipsa omnipotentiam et non aeternitatem asserit
 Christo, cur de not. qu. 23. minus, quam lapis respondit?

In gratiam Eutycheismi certe illa ibi praetermisit.

Quemadmodum et Nestorio et Eutycheti benigne pe-
 percit in libell: circa qu. 36. 37. 38 ubi Valentinianos
 et Marcionem etc. notavit. Sed Eutycheismus cum
 Nestoreismo tacite reficit Samosatani blasphemiam, ut si-
 dus Germaniae praceptor Philippus monet.

In thesibus propositionem dilucidissimam esse con-
 tendit haec, quae est controuersiae status: Humanitas
 Christi est omnipotens, omniscia, omniprensens. Nunc
 praconium vetus conticescit, et ad Eph. b. 7 quasdam
 phrases ambiguas quasi eius declarationem esse signifi-
 eat. Ergo non in scriptura extat res, quam quondam
 contineri ea propositione gloriabatur. Quoniam obscu-
 randa est et occultanda ipsius defendentis indicio. Non
 enim Eutycheismus, non idiomatum confusio in scriptura
 extat, liti suae HVN diffidit, germanum eius nomen non
 fatetur, Prophetas, Christum, Apostolos, orthodoxos
 omnes, fuisse Eutycheos ostendere non potest. Multo
 minus Eutycheismum esse maiestatem Christi probare
 potest. Non dicit ipsemet explanate se Eutycheis-
 mum propugnare.

Vbi p. ref. 75. et 170. Eutycheismum diximus

B

Ed's

HVN in-
 clinat ad
 Arianismum
 eo ipso
 quod fouet
 Eutycheis-
 mum.

HVN diffi-
 dit suo Eutycheismo

CONSTAN. GRA. FID. CHRIST.

Βδέλυγμα, quasi grande nefas & iniuria esset hæresin appellari, ut meretur, hoc unum eximit & illustri loco
 HVN ponit. Pseudoprophetae notas, quas adiecimus, &
 pseudo= DEI & Ecclesie triumphantis ac militantis testimonio
 propheta. um, sicco pede transijt, quæ copiosa fuisset seges, si de-
 Profoposo metere illam potuisset, ad superstruendas justas de nobis
 phistæ ar= querelas. At suis nominibus appellauimus profoposo=
 chitecti phistas & mendaciorum architectos dolosos. Hæc
 mendacio= enim exilioribus literis exarata depressit, grandioribus
 rû dolosi. characteribus eminere conspectius fecit, odio digni, exec-
 crandi &c. Sed si mutemus & dicamus: O amore &
 OMNIS REVERENTIÆ cultu digni, dolosi mendaci-
 orum architecti etc. Viuite felices, non videmus hoc fu-
 turum concinnius, & ipsis utilius. SIQVIDEM volunt,
 ita sane posthac scribemus.

Sophistæ
 oppugnât
 inani &
 deridendo
 conatu ve=
 ritatem. In auribus meis portenti instar fuit, quando So-
 phistas dissoluendæ veritatis spem facere leuibus spiritui-
 bus primum accepi. Sed omnes paginae HVN loquuntur,
 quod adeo sint enerues illi tumidi Sophistæ, ut nullum ve-
 rû argumentum conuètere in falsum valeant. Et tamẽ
 flagitiose gloriabundi sunt, quasi sanam doctrinam in hæ-
 resin, bonos spiritus in malos, coelum in infernũ, cacodæ-
 mones in DEVM transmūtassent. Ad Eph. D. G. Sic
 est formandum argumentum Grabij inquit HVN. Sci-
 licet in argumento formato quod carperet non inuenit
 Momus, quod est oppositum Eutychi & Nestorio.

At Nestoreos nos esse, HVN exemplo magnorũ Tya-
 rannorũ αὐτῆμα sibi sumpsit imperiosiss: quod ut viati-

CONTRA EG. HVN.

co aliquo instrueret ibi: hanc propositionem ambiguan nobis affinxit: Humanitatem non esse unctam omnipotentia. Timidior fuit, quam ut perspicue diceret: DEVS unxit corpus Deitate secundum Damascenum vel Cyrillum. Ergo humanitas Christi est DEVS, & omnipotens. QVI autem pro suo Eutycheismo ex Damasceno & Cyrillo, quorum testimonia coniunximus, argumentum proponere veritus est, confirmavit, nos recte & ab illorum autoritate & ab integra definitione uniois, ad quam respeximus, ut ipsemet autor Ecclesiasticus l. 5. C. 3. declarat plenius, contra Eutycheismum ratiocinatos esse.

Aliud est Idiomata in unione distinguere & confusionem repudiare, aliud unionem & communicationem Idiomatum veram negare. Hoc facit Nestorius, Illud Orthodoxus contra Nestorem & Eutycheum. Sed HVN ut argumentum nostrum non intelligatur, nostram orationem planam in ambiguan vertit, ut imperitis Nestorei esse videamur. Quam imbellis & inops est in omni Sophisticae suae armatura, qui nihil aliud nunc quam illud potest.

Ait ambigue, nos affirmatiuam in negatiuam vertere. Sed ipse (ut aperte loquamur & nulla circumscriptione utamur) vertit negatiuam veram in adfirmatiuam falsam, Distinctionem Idiomatum, in confusionem, orthodoxam doctrinam, in Eutycheismum. Et quid nobis imputat insolens criminis loco, quod scriptura facit &

CONSTANT. GRA. FID. CHRIST.

Scilicet ut sacrarum literarum doctrinam, quasi nostram, qui sumus in mundo sprete, abiecti, autoritate & opibus destituti, hoc stratagemate in contemptum adducat. Sed veritas non ex persona dicentis, verum persona dicentis ex veritate aestimari debet, secundum Tertullianum. Scriptura negat humanitatem Christi esse omnipotentem, quando dicit Christum viuificatum SPIRITV, declaratum in resurrectione Filium DEI per Spiritum sanctificantem, id est iuxta diuinam naturam, conspectam gloriam eius tanquam unigeniti a Patre, viuere eum potentia DEI &c. pellere Diabolos digito DEI &c. Iehoua miracula facit solus.

At veram adfirmatiuam contra Nestorium ubi HVN tuetur & ubi proponit & ubi eius mentionem facit & Hanc verò nos defendimus, videlicet, quod Homo Christus sit omnipotens, propter unionem personalem, seu quod DEVS unxit corpus Deitate. Hanc si nos negare HVN probarit, Nestoreos nos esse ille apodicticus Sophista, seu Sycophanta, quodam iure suo exclamabit ut solet: demonstraui, demonstraui, conuici vos. Sed propositione illa nos errorem occultare dicens, se in errore versari probat.

Nam ab orco rediens Nestorius, carperet illam propositionem: Homo est omnipotens, ut illam, DEVS est crucifixus, & Eutyches ei non aliam opponeret, quam hanc, Humanitas est omnipotens, quem admodum asseueravit idem Hæreticus, Deitatem esse passam.

Quid fuit, quod HVN vituperaret veritatem,
qui

CONTRA. EG. HVN.

qui ubi reddenda ratio reprehensionis fuit, ad latebras
ambiguitatis se contulit: unde, ut ille Thraso post prin-
cipia, omnibus signum daret. Si esset Centurio procul-
dubio ita instrueret suos milites, ac ipse sibi caueret loco.
Prouocauit ad suam incomparabilem Dialecticam, intelli-
gens Sophisticam, eam si esse κενὸν ἄπειρον ut dicit Pau-
lus, antehac nesciuit, nunc re ipsa experitur. Nam quod
scripsimus, constat magis inuictum & immotum, quam
cautes Marpesia, videlicet, realem omnipotentiam hu-
manitatis Christi, esse ignotam scripturae & orthodoxae
antiquitati, iuxta testimonia Damasceni & Cyrilli.

HVN
Thraso in
Theolo-
gia.

Nec dixit HVN, sic est formandum argumentum
Grabij, quod ex Cyrillo sumit. Calidum & ardens
nimis illud Cyrilli fuit, sed versa in ambiguam, plana
propositione nostra, suo Senatusconsulto sibi trophaea
& triumphos decernit ac statuit, in quibus insultare
nobis conatur.

Hoc est scilicet sustinere incomparabile praconi-
um, quod HVN D. sit alter Melanchthon. Et talem
tantumq; virum Eutycheismus ex Charitinis in Catts
proferendus postulauit. Nobis magistellis, quos sic vocat
a Statio praecipuum existimare vult: Tu procul hunc
sequere & tacitus vestigia adora.

Pag. ad Eph. 144. Postulat ut agamus disputato-
res apertos, & non Sophistas malitiosos, propterea quod
praestigijs ipsius, quibus praetextu unionis corpori Chri-
sti idiomata Deitatis attribuit, instantiam hanc opposu-
imus in refutatione pag. 55.: Corpus Domini Doctoris doctrine

HVN sibi
& suae
inuisibile ipsemet au

toritatem

CONSTAN. GRA. FID. CHRIST.

admit.

inuisibile fore respectu animæ, & non ex proprietate naturali. Nam & Athanasius unionem duarum naturarum in Christo cum unione animæ rationalis & corporis contulit in Symbolo suo. At DOCTOR ultrò it perditum autoritatem suam, quod ob argumenta ex hypothesis suis extructa, Sophisticam & malitiam nobis exprobrat. Nam si maiestas Christi est, quod humanitas ipsius propter unionem est realiter omnipotens, gloria quoq; Doctoris erit, quod præ cæteris hominibus corpus ipsius ob unionem cum anima est intelligens, inuisibile. Nimiùm se abiicit, quod illam gloriam suo corpori ob unionem non vult tribui, aut conscius sibi est, quod imponat omnibus hominibus, asserens maiestatem talen carnis Christi, qualem tribui suo corpori unionis prætextu egre fert. Iubet nos probare de corpore Christi, quod sit inuisibile. Sed hoc etiam Doctor asserit, in questionibus & ad Eph. 346. Si inde similiter de corpore ipsius ratiocinemur, metuendum nobis ab eo iterum erit sophisticæ & malitiæ probrum, nihil suaue

D. HVN meritum est.

in calore

iracundiæ

incautior.

P. ad Eph. 357. Oblit⁹ ei⁹, quod furor iraq; mētē præcipitāt, irrefutabilem suā instantiā oppositā Anhaltinorū argumento perstare ait, aduersus omnes Sophisticationes quas sophistarum pater &c. Sed eo ipso quod ἀλλότῃ se proferre concedit ante illam execrationem, quando sana & sedata mente fuit (Scio inquit argumentum Anhaltinorum de his quidem nihil agere) sc. de modis subsistendi in D. E. O, qui sunt Ἰσοποιοὶ ὑπεραγξῆως &

gra 9

gradibus presentiae diuinae in creaturis) suam deceptionem esse a non causa ut causa ostendit, & nos non aliter argumentari, quam faciunt ij, quos agit Spiritus ducens in omnem veritatem. Denuo autem ibi perturbauit gradus ac species presentiae DEI & Ἰσοπρεσβυτερως. Alioquin nostrum argumentum particulare esse cauillari non potuisset. Quod non in schola Aristotelis, nedum spiritus sancti didicit. Quis autem praeterea sit ludus aut schola ipsemet paulo ante ut angelus lucis retulit.

P. ad Eph. 146. Eutycheismo se explicaturus, magis implicat. Inculcat enim stropham suam, quod omnipotentia sit Idioma extra unionem & donum in unione. Non autem in refutatione ex illo gripho recens nato argumentari potuimus, omnipotentiam esse donum, sed hoc ratiocinati sumus ex eo quod scribit HVN. qu. 75. Plenitudinem Deitatis esse spiritum sanctum, uniuersa plenitudine super carnem Christi effusum, quibus verbis interpolat HVN quod Brentius dixit, Deitatem duo significare, Deitatem distribuentem dona, & dona Deitatis distributa, Item aliam esse Deitatem participantem, aliam participatam. De his ubi respondendum est, ille fingit ex voce Ἰσοπρεσβυτερως nos exculpere, quae obieci-
mus. Sed ibi Rhodus, ibi saltus. Licuit autem Brentio Deitatem aliam vel nouam introducere, & licet ipsi HVN eandem ubi libet interpolare: Sed nos perfidos recordes, impudentes dicit ad Eph. g. 2. quod eam exemplo Brentij simplicius appellamus. Certe HVN illud Athanasii, minor patre secundum humanitatem, ad suam

Noua
Rhodus,
nouus saltus.

CONSTAN. GRA. FID. CHRIST.

nouam Deitatem seu confusionem (qua dicit humanitatem realiter omnipotentem) rapit in propositionibus, Thesi 75. & hanc inferiorem carnis maiestatem passim nominat, & sub persona filij distinctam a maiestate essentiali patris & Spiritus sancti, Thes. 49. ad Eph. e. 1. & quondam in Thesibus realissimum quiddam, quod esse possit, & libel. qu. 56. quod esse posse constet, simile quiddam realis distinctionis personarum in diuinitate,

Huius generis vide plura in Isagoge ad The. 39. 42. etc. HVN Agnostia.

& ad Eph. 162. quæ ratio sit aut τρόπος ὑπάρξεως in diuinis, Quæ præsupponat ÆTERNAM Deitatem Thes. 97. 98. qua humanitas nõ sit æqualis DEO, Eph. e. 3. etc. Quãtũ absunt hi flosculi ab eo, quod Nicephorus scribit, impie & imperitè Agnoetas fecisse alterius naturæ patrem, alterius filiũ: Si se Doctor ignorat, intueatur in hoc suæ ignorantie speculũ, & desinat stolidè alijs obijcere falso errorem, in quem ultra aures ipse demersus est. Nam propter cõmunionem innocentium nulli unquam flagitiosi ac fontes criminibus absoluti sunt.

Autumat vero Agnoeta noster illo suo figmento illustrari Deitatem Christi (Eph. h. 6) Sed omisit aliquando tandem epitheton æternam, quod opponit aliàs κατὰ ἀδολεσχειαν vel Deitati participatæ, qui est Nestoreismus, de quo cum quoq; p. ref. 85. conuicimur: vel Eutycheæ cõfusione, quæ fingit humanitatẽ õnipotentem, ob nudũ respectũ ad Deitatẽ, et prætexit unionẽ. Dare igitur HVN videtur aliquantulũ, hæc figmenta sua nihil esse. Nõ enim aliter se res habet, quàm ut Deuter. 6. dicitur: Audi Isracl, Dominus DEVS noster, Dominus unus est. Sed

CONTRA EGID. HVN.

Sed quemadmodum intelligendi vis in anima rationali hominis non illustratur, si fingatur corpus hominis intelligens, sed obscuratur: Ita multò minus Deitas Christi honoratur, commento siue Eutycheo siue Nestorco de humanitate realiter omnipotente. Concedit illud HVN de corpore & anima hominis. Nusquam enim adfirmare audet, ea similitudine suam opinionem illustrari. Ait autem dissentaneam esse ad refellendū suū errorem. SED male iudicat, quem error delectat. Ergo exemplum de Idiomatis in quarto modo, aptum esse propositioni eiusdem generis recte omnes sani iudicant, quibus quoniam non assentiendum sibi esse HVN putat: multorum absurdorum seruus fit: Qualia sunt, aliquid realiter alteri communicari, ne fiat eius idioma. Quibus verbis hoc vult dicere, fieri aliquorum idiomatum confusionem, verbi causa, vitæ in homine. Sed absurditatem vanæ opinionis planiore dictione exponere veritus est, ut fraus esset occultior. Eodem pertinent illa: vitam corporis idioma non esse, corpus ipso animæ idiomate vivere, ut somniat humanitatem Christi esse omnipotentem propter nudum & fictitium respectum ad Deitatem, cui prætexit unionem: Gen. i. Propheticum illud, factus est homo in animam viuentem, loqui de vita animæ, & non de vita, quæ est idioma corporis: nugis proprium esse, quod rei tantum per se & ex suæ naturæ proprietate competit. Nos ludere ambiguitate proprii, quando vitam idioma corporis esse dicimus, eo quod non possit abesse ab humano corpore citra subiecti corruptionem.

Exemplū
de pro-
prijs in
quarto mo-
do, collatū
ad propo-
sitionem
de talibus
proprijs,
HVN di-
cit dissena-
taneum.
HVN ab-
surda quæ-
que insig-
nia intro-
ducit.

CONSTANT. GRA. FID. CHRIST.

Verum HVN veritatem ambigam & errorem,
 & suum Eutycheismaum veritatem ducit. Nazanzeni
 & Damasceni definitio xvgias propria docet. Ei qui
 non assentitur, is implicat contradictionem, ac destruit
 veritatem. Id ne judicaretur HVN committere, in-
 fudit ei acetum sui Eutycheismi. Sed illo effuso, cum
 scriptura refellit errores, cum alios tum ipsius HVN.
 Itaq; nullis displicet, nisi qui non sunt orthodoxi. Vitiosa
 est definitio, quam HVN excogitavit juxta canonem Eu-
 tycheum, ad idiomatum confusionem in omni unione ad-
 mittendam, contra DEI verbum, orthodoxos scriptores
 & naturam rerum, quam DEVS ostendit. Eam ridi-
 cule irrefutabilem dicit. Siquidem unà cum Eutycheismo
 ante tot sæcula e scholis & templis Ecclesiæ explosa &
 eiecta est. Propheticum illud, quod homo sit factus in
 animam viventem, vel homo vivus, de utraq; parte homi-
 nis essentiali loquitur. Quæ distinctam & geminam
 vitam habet, Quod non ex Eutycheis turbidis & virulen-
 tis cisternis, sed ex limpidis & salutaribus fontibus Israe-
 lis, haurimus. Nam dicitur DEVS inspirasse spiracu-
 lum vitæ etc. Gen. 1. : Quod ut animæ a DEO, non
 ipsius DEI, sed propria quædam vita, sic ab ipsa anima
 corpori, non ipsius, sed sua quædam vita impertiatur, ut
 suo beneficio in corpus tributo & DEO grata sit &
 eius bonitatem representet : Ideo & Christus, corpus
 occidere possunt, animam non possunt ait, ut sic hominis
 præ bestiis gemina sit vita, quarum altera perennis, al-
 tera brevis temporis est, hæc εὐγενεια effectum &
 quasi

Vera defi-
nitio pro-
pria.

Vitiosa de-
finitio Eu-
tychea.
HVN non
agnoscit
vitā gemi-
nā in homi-
ne secun-
dum 1. ca.
Gen.

CONTRA EG. HVN.

quasi soboles animæ, illa ἐν ἐγγύμῳ & effectum proximum & immediatum DEI. Quamobrem nihil planius & certius est, quàm vitam corporis aliam esse ab animæ vita. Quæ quamuis nõ separatur donec anima in corpore agit, tamẽ a sua causa & principe distincta est. Manet autem animæ sua vita, etiam postquam corpore excessit, sicut & igni suus calor proprius reliquus est, postquam ferrum ab eo candefactum, vel in ferro candor & calor extinctus est. Itaque non nudo ignis respectu sed propter novam qualitatem in ferrum transmissam candens ferrum dicitur. Et sic non fictitio ad animam respectu, sed propter beneficium propriæ vitæ ab animæ gratissimo hospite communicatum, corpus viuũ dicitur. Si HVN non intelligit omnipotentiam in carne creatam (respondentem vitæ, quæ est proprietas corporis, vel calori, qui est nova qualitas in candente ferro) cur dicit plenitudinem Deitatis, Spiritum sanctum uniuersa sua plenitudine super carnem Christi effusum? Cur alia, quæ in Isagoge ad Thesin 36. ex ipsius dogmate conscripsim? Certe cum falsæ sint eius hypotheses; vitam corporis idioma non esse, corpus ipso animæ idiomate viuere, etc. qui nihilominus humanitatem Christi etiam ob Eutychem fictitium respectum vult omnipotentem, cui unionem prætextit, ad quem neq; igniti ferri, neq; corporis viui exemplum congruit: quin archetypum se ostendat tabellarum, quas in bono lumine ponendas dedit, pictura sui hac in illis valde illustri proposita? Sophistas de cæpis in HVN ara interrogatos, alia respondere & tales tempore Bacchanæ chetypus horum risus captandi causa tolerari & audiri. sue pictura.

ro ad viuum
expressæ a
se ipso feli-
cissime.

HVN abu-
sus parti-
cula Da-
masceni.

HVN di-
stinctione
Cyrilli ab-
ripuit ad
Eutycheis-
mum,

CONSTAN. GRA. FID. CHRIST.

P. 178. Et alibi τὸ ἀδ' ἰάσ' ἄλως Damasceni pro
suo Eutycheismo subinde urget, sed cum Damascenus id
opponat Nestorio, non Eutycheismum subleuare voluit,
quem dictis, quæ HVN è Nestorij baratro esse autumat,
refutauit. Idem Cyrillus facit, ut annotamus in Isagoge
p. 43. 85. Nihilominus HVN p. 130. quando inquit Cyril-
lus, ut homo per gratiam accepit, quæ ut DEVS natura-
raliter habet & c. eam distinctionem eandem esse cum sua
Nestoreutychea jactitat. Sed Cyrillus Phocinianis oc-
currit altero membro & Arianis, qui filium DEI ante
assumptam naturam ὑφ' ἰσ' α' μ' ε' ν' ο' p' & eterno patri ο' μ' ε' ν' ο' p' ἰσ' ο' i' o' p' inficiantur: altero Nestorium confutat, volens
hunc hominem, quem intelligit personam subsistentem in
duabus naturis, esse æternum, omnipotentem, infinitum
essentialiter justum, misericordem & omnia esse, quæ
DEVS sit, & rursus DEVM esse passum, crucifixum etc.
Quæ est eadem idiomatum utriusq; nature communica-
tio, quam non agnoscit HVN. Sic enim de incarnatione
unigeniti cap. 7. & 8. scribit: Idem in eodem DEVS
& homo, in quo sua ducit DEVS verbum, quæ car-
nis sunt propria, quia ipsius est corpus & non alte-
rius, & vicissim facit cum sua carne diuinæ maiestatis
sue operationes. Item, de recta fide ad Theod: & in
expositione Symboli Niceni: per unionem dispensatiuam
propria fecit DEVS verbum, ea quæ carnis sunt. Non
enim erat alterius cuiusdam sed eius potius, quæ inenara-
biliter ei erat unita, CARNIS. Ita enim verbum
caro factum est. Memmerit hunc Cyrilli locum HVN

ada

CONTRA EGID. HVN.

aduersarius veritatis. Nam & hic eadem communis
 catio idiomatum utriusq; nature docetur. Qua con-
 firmata, sua sententia erronea, in qua eandem esse ratio-
 nem communicationis negat, cessurum eum libenter con-
 fidimus, ut spem facere videtur.

Fœde locū Lyranī p. 159. 160. ut malus coc^o discers
 pit, ut ad Nestoreutycheam distinctionem detorqueat :
 quod increata & æterna ònisciētia extra unionē sit Dei-
 tatis, proprietate naturali, & in unione realiter compe-
 tat humanitati. Sed non extra, verū in unione discernit
 Lyranus, & eandem Christo omniscientiam cum patre
 asserit, dicens Christus in DIVINA NATURA habet
 eandem cum PATRE scientiam. In humana natura
 OMNIA quæ DEVS cognoscit NOTITIA VISIONIS.
 HVN vult notitiam visionis esse æternam illam omnisci-
 entiam quam cum patre eandem habet. Sed contra hanc
 distinguens Lyranus negat, Igitur HVN confundens, &
 cum Theodosio & Macario, eandem Christo juxta ut-
 ramq; naturam scientiam tribuens, in anathematismum,
 quo illos hæreticos Synodus Constantinopolitana sexta
 affecit, incidit. Et nugatio est, quod sublimior modus
 omniscientie sit proprietas naturalis, & ex unione sit
 inferior, Quæ est ipsa confusio. Sic verba Christi Ioh.
 6. ad Eutycheismum rapit p. 119. Nam quod ait Christus
 Ego sum panis, qui de cœlo descendi, quæ dat vitam mun-
 do, accipit HVN de proprietate naturali diuinitatis. verba Chrī
 Quod sequitur, caro mea est, quam dabo pro mundi vi-
 sti ad Eus-
 ta, HVN de eadem omnipotenti virtute viuificandi, quæ tycheismū,
 sit

CONSTAN. GRA. FID. CHRIST.

fit realiter humanitatis in unione intelligit, idq; huic ambigua orationi vult inclusum: carnem in societatem eiusdem diuini operis peruenisse, sed refutat Eutycheismum Christus quando dicit: corpus pro vobis datur, sanguis pro vobis effunditur. &c. Ideo prætermittit ea HVN p. ad Eph. 380. in verbis cœnæ, quæ docent non tantum de unione personali, quod fatetur HVN, sed etiam de Christi utraq; natura, earum idiomatis & actionibus distinctis, ut & de officio, ille urget tantum, quæ putat non obesse suo Eutycheismo, illa videlicet, corpus meum, sanguis meus.

HVN Sacramentarius.

Responsio ad obiectiōem HVN ad Eph. 379. &c.

Sed cum hæc, quæ ibi prætermittit, tum alia, declarant, cum a negotio cœnæ verum corp⁹ Christi & sanguinem remouere, & phantasma humanitatis vbiquitarie substituere, quo nuda Symbola relinquit & facit, quantum in ipso est. Illud autem phantasma Marcioniticum nos recipere Verba cœnæ non sinunt, Ideoq; non remouemus vnionis respectum, quod Eutycheismum secludimus, & vnionem personalem duarum naturarum fundamentum esse presentie in coena negamus.

Aliud enim est coena Domini & presentia in coena Domini, aliud articulus fidei de vnione. Et presentia in coena Domini consistit non in physica aut locali coniunctione rerum & signorum: Sed in ordinatione diuina signi ad rem signatam & spiritali perceptione rerum cum corporali perceptione signorum. Illa vero Christus, ut mediator DEI & hominum sanxit anno circiter 34. atatis. Et hæc est causa & fundamentum

pra

CONTRA EG. HVN.

praesentiae in coena. Quam quoniam in unione personali non ponimus, aduersario confitente, non confundere nos articulos fidei cum Sacramentis inde liquet, & sic more suo aduersarius cauillatus est, quod ea, quae iuxta scripturam distinguuntur, separentur.

Non recordor magna & memorabilia facinora, quae designasse existimari vult, dum gloriatur, frustra fuisse oppugnatas Thes: suas de discrim: veteris & noui testam: quibus Capernaismus, de orali manducatione (ut barbarè Cyclopes loquuntur) quomodocumq; asutus erat, cuius mentionem disertè non fecit. Sed licuit ne illas etiam oppugnare? Scit Reu: & Cl: vir Doctor Sonius, cum alijs Professoribus orthodoxis, quid tunc licuerit. Et si frustra pugnatum est, ubi sunt inania tela? cur nullius meminit? Nam ex triuio conuicium arreptum est, quod male de nobis existimare cunctos Marpurgenses nullo excepto, satis incautè garrit. Sunt certe ibi multi praestantissimi & grauisimi pietate & eruditione & virtute viri, qui a contemtu honestorum hominum abhorrent, neq; probant, quae veles quisque leuis armaturae ab ipsis auersus spargit, & placet eis cum omnibus Orthodoxis in Germania & extra eam, quod ornatissimum collegium philosophicum publice proposito carmine cecinit V Vitebergae grauisime:

Quam uale de Christi persona & munere garrit?

Qui non excultum pectus ab arte gerit.

Errat ne clarissimum collegium asserens κατ' ἐρωτῆσιν

Marpur:
anno 1552.

Ad Eph.

b. 4.

Cur non

etiā glori-

atur, The-

ses nume-

rosas 231.

frustra es-

se oppuga-

natas in la-

sagoge.

Quis

CONSTAN. GRA. FID. CHRIST:

Quis sine notitia linguarum, artisq; disertæ
Verba DEI sensu cum sapiente capit.

Et an HVN, qui contrarium se sentire suis dictis, scripsit et factis ostendit, melius iudicat: Cum in clausula illi⁹ συζητήσεως, ad quam bis inuitabar (qui finito prope modum actus tempore demum cedebam ultimus petenti) adiecissem, bono studio quoniam petisset præses, me in illa angustia temporis, attulisse quædam, in bonam partem se quoq; accipere diebat ille. Norunt omnes quot quot interfuerunt disputationi: Quam vera fuerit eius asseueratio, quæ jam post annos tot scribit, docent. Miror, si eum sui non pudet, ubi & illam pollicitationem, & recens a se scripta confert & cogitat.

Disputati-
uncula de
Caperna-
ismo seu
manduca-
tione ora-
li.

lector, quorum testes possunt esse omnes, qui tunc adfuerunt, si verum fateri velint, & quæ dicebantur, auscultauerunt.

Contendentem audieram, patres ante incarnationem percepisse modo fructum coenæ, non substantiam: Subijciebam, inde secuturum, quod Christus non fuisset ante incarnationem, & quod idē obiectū fidei, nō semper fuisset in Ecclesia: Sed hoc esse blasphemum & Samaritanianum, & contra illud Pauli, dicentis, Christum adfuisse patribus in deserto. Quid quæso vel tunc dicere ad rem poterat vel adhuc possit? ἀκατάληκτα quædam, qualia responderi solent in falsis. Aiebat in coenæ esse carnem Domini, ut fuisset in utero virginis. An

ut

CONTRA EG. HVN.

vel in Herodiadis utero, etiam voluerit (de quò ita se Ep^h.
 a. 3. excusat, ut colloquium quoddam fuisse, in quo illud
 dixerit, prope fateatur, forte, si in os dicant, qui sunt
 conscij & interfuerunt (quod restare unum innuit, pas-
 lam fassurus) nostra parum refert. NAM sequitur
 illud absurdum confusionem Idiomatum, quàm retinet
 mordicus, si etiam non dixisset. Sed negans a se dictum
 & propugnans dogma, cum quo illud ἀχωρισωσ̄ cohae-
 ret, euerit ipsemet, quod pertinacissime aliàs urget.
 ἐκὼν reddiderat in loco ad H. b. 10. substantiam. Obije-
 ciebam ἐκὼν non significare substantiam. Quæ de hoc
 respondebat, neq; parietes resonabant, neq; quenquam
 auditorum extulisse scio. Inter alia dicebam: Man-
 ducationem oralem statuitis, quam non videmini habere
 in verbo DEI. Respondit præses: Tibi ita videtur. Vrs̄
 ec quod haberet verbum DEI? Declaro rem simili aie-
 bat. Ad quid simile dicebam, verbum DEI profere
 Et cum verbum DEI nullum audirem ex ipso, argumen-
 tabar: Verbis illis; Accepit panem, fregit, dedit, dixit, ace-
 cipite, comedite, oralis seu physica manducatio panis iu-
 betur, ergo non corporis Christi: Adijciebam & aucto-
 ritatem Lutheri, qui 1870 dicit esse monstratiuum panis
 nō corporis. Hæc & alia si nullius momenti fuerunt, cur
 nō perstrinxit aliquantulū HVN pro ingenij sui perspic-
 acia & acrimonia? Sanè dū p. 375. scribit, oralem man-
 ducationē respectu corporis Christi nō esse physicā, con-
 cedit, recte me osseuerasse, panis esum esse physicum, &
 corporis Christi esum talem non esse. Quomodo ergo
C
steterunt

CONSTAN. GRA. FID. CHRIST.

CHRISTVS orationem sui corporis manducationem, quam fingunt quidam, refutat dilucidissime.

Steterunt ipsius Theses pauculae: Et quae jam est oralis corporis Christi manducatio? Ait HVN esse mysticam, & vocat, MEDIANTE PANE corpus ore sumendum, quod vulgo dicunt corpus latens in pane, volens ut aliis absurditatem, dictione variata nonnihil opertam. At Christus non corpus, mediante pane ORE sumendum, vel corpus latens in pane, sed panem, quem ACCEPIT, consecrauit, fregit, dedit &c. eum, dixit esse suum corpus. Quem panem cum vino juxta verba: Hoc facite in mei commemorationem: Quoties de hoc pane ederitis etc. mortem Domini annunciate, ΜΥΗΜΟΣΥΝΟΥ, Symbolum & τῆς ζωῆς sui corporis & sanguinis & omnium beneficiorum, quae sua passione & morte peperit Ecclesiae, fecisse, patres his ipsis appellationibus indicant, quemadmodum & Apostolus circumcisionem sigillum justitiae fidei dixit. Fictitia ergo est oralis manducatio rei significatae quam dicit HVN mysticam, & impostor est, qui dat verba, & non juxta mentem obsignantis maxima bona, de tanto mysterio docet. Quae aliter, quam ut ille mediator DEI & hominum homo Iesus Christus, sanxit & explicauit, nobis contingere nequeunt.

At denunciatae rei praesentiam infert quidem, qui thesaurum tradit, dicens hic est thesaurus mille florenorum, ut argutatur HVN. Nondum autem probauit, quod corpus latens in pane, vel corpus ore sumendum mediante pane, sit corpus Christi, quemadmodum in

HVN alios in imposturae suspicio

docheio aliquo vere sunt mille floreni, de quibus dicitur: Hic sunt mille floreni. Itaque quum ducat HVN impostorens

CONTRA EG. HVN.

Storem esse, qui dicit, hic est thesaurus mille florenorum, ac rem praesentem non subintelligit eo in loco esse (quod mirificum genus est imposturae, a praestigiatore excogitatum) quanto magis impostor est, qui fingit modum, quo res adest, qua illa non adest? Facebat igitur hinc oralis manducatio rei signatae: Ad quam, quoniam Ἰστο non pertinet, explicante Christo & Paulo, & confirmante simplicissimo sensu grammatico, quem Sophistae, ut Lutherus scripsit, corrumpunt, & monstrante natura rerum Sacramentalium, (quae sunt Symbola visibilia, & res signata in caelo ac in DEO & in nobis, ut & ex Irenaeo confessio Augustina docet) quarum nihil est oralis manducatio; illa ἴσα, τὸ ἐνταῦθα etiam includere non potest, ut futiliter garrit HVN. Est enim chaos multorum portentosissimorum deliramentorum. Confundit Symbola & res significatas, includit corpus in pane, vel sistit ad locum panis, quae σὺν ἑστιά est, fingit corpus invisibile, ac ne sit comminiscendum corpus Christi, subinde descendere & ascendere, assumit aliud figmentum, de corporis ubi-quitate, quod quia statuit infinitatem corporis, perimit haec vipera matrem suam, manducationem oralem, & vim facit multis articulis fidei Christianae. Summa horum est, omnipraesentem carnem, quae caro non est, oraliter manducari, quod tamen physice non fiat. Tales φλυαγίασ καὶ μωρολογίασ de ulla creatura esse future hominibus religio est, sed in doctrina Ecclesiae pro articulis fidei circumferre, & non amplectentes proclamare Sacramentorum profanatores, religio adversariis nulla est.

onem vocans, ipse Sacramentarius impostor, & non pastor deprehenditur.

Ἰστο non pertinet ad fictitiam oralem manducationem rei signatae. Itaque non includit τὸ ἐνταῦθα fictitium.

Negat

HVN cor-
pus Chri-
sti locali-
ter adesse
in coena et
hoc ipso o-
rale esum
rei signate
subtrahit ip-
se. Negat
autem lo-
calem prae-
sentiam qua
dem Nesto-
reismus ne-
gat.

HVN fate-
tur suum
dogma de
ubiquitate
Lutherum
non in coe-
nam Domi-
ni impor-
tasse.

HVN per-
petuo voce
communi-
cationis p

CONSTAN. GRA. FID. CHRIST.

Conficit etiam HVN suum Capernaismum, quod
p. ad Eph. 377. scribit: Neq; nos statuimus localiter adesse
se corpus Christi; (Nam carnem Christi retinentem
suas dimensiones (cum qua coherent alie proprietates
humane naturae essentiales) subsistere in DEO ver-
bo & sedere in COELIS ad dexteram DEI negat, sed in
aliquo VBI COELESTI separatum a persona verbi fingit)
Verum cum Capernaismus, referens naturam suo-
rum progenitorum, qui sunt fratres Cadmaei, illam ipsam
sobolem suam rursus deuoret, operosa refutatione non est o-
pus. Quid: quod fatetur HVN ad Eph. 379. & Lutherum
pronunciasse, Christum non GENERALIORE illa prae-
sentia (VBIQVITATIS) esse in coena. Igitur VBIQVI-
STAE pro suo nouo somnio & non pro Lutheri dogmate
digladiantur, & fallaciter eius auctoritatem suis nugis
obtendere propria confessione conuincuntur. Tanto au-
tem magis voce diuina resplendunt, ut non sit quod HVN
suas stipulas de humanitate omnipotente & omnipraesentia
illis Pauli flammis (MORTEM DOMINI AN-
NUNCIATE DONEC VENIAT) exuri & absumi ne-
get. Atqui illarum cineres & fauillam ostentat, quod
ubi confusionem Idiomatum diuinorum, realem carnis
omnipotentiam & omnipraesentiam nuncupauimus, mu-
tato vocabulo perspicuo & sui erroris proprio, confusi-
onis scilicet, fabulam suam obscurauit, substituta ut solet
communicationis voce ambigua. Nemo autem dictioni,
quae est σὺμπασιτικὴ & propria, de industria supponit
equiuocam & alienam, nisi cui propositum est male do-

CONTRA EG. HVN.

confusione,
obijcit.

ere. Quamobrem & captatione perpetua vocabuli
 ὁμοῦν (quod de gratia unionis, capituli & habituali
 ab orthodoxis usurpatur, quæ omnia talia sunt ut confu-
 sionem respiciant & repellant) dolum prodit, quantumli-
 bet celatum, & abstrusum errorem sic esse stupidus ve-
 lit, hebetior mugile, qui, ut Plinius autor est, abdito ca-
 pite se totum non conspici putat. Nam occultare hic
 aliquid vere, ille nihil potest. Quoniam erroris natura
 non patitur, donec veritatis lux non extinguatur. Eam
 vero semper DEVS, qui lux & veritas est, vindex alie
 ac tuetur.

PORRO Cyrillus, dicens λόγος se totum com-
 municasse carni, ut in perpetuis scriptis suis (ex quibus
 æstimandi sunt omnes, cum boni tum sacri scriptores &
 autores) declarat: unionem inconfusam, cum patribus
 Calcedonensibus & omnibus orthodoxis, qui eum ante-
 cesserunt, vel secuti sunt intellexit. A quibus uniuersis
 cum se dissentire HVN demonstrauerit (quemadmo-
 dum & a scriptura) neq; cum illo consentit, siquidem
 unionem INCONFVSAM nō intelligit. Etenim Eutyche-
 am confusionem nō solū Idiomatū, sed etiam naturarū ma-
 nifestius quam ante asserit, scribens p. ad Eph. 112. recte
 dictū & scriptū a nonnullis: HVMANITAS EST DEVS,
 modo per Sycophantas nō deprauetur. Intelligit autem
 Sycophantas, qui tribuunt ei, quod humanitatem natura-
 liter, ac non in ipsa unione DEVM esse sentiat. Quod
 cum nemo ei affingat (quemadmodum & illud, de quo
 supra A. S. b. ex ore suo conuictus est, quod statuat di-

Ad Eph.
112.

HVN patē
admittit
Eutycheā
confusionē
naturarū

CONSTANT. GRA FID. CHRIST.

uinitatem passam esse proprietate naturali, quam et tunc
 ibidem petulanter nos Sycophantas dictos esse monuimus
 hoc stratagemate quasi Eutycheum nomen effugiturus,
 minime effugit. Nam vero Eutycheismo, ut cogvis alis
 viscatis, impeditus haeret, qui de fictiuo & non de vero
 Eutycheismo (qui Calcedone ut vomica, doctrinae Evan-
 gelij nocentissima, dolosissima & ἀλγεῖν τὸ ἴη rejectus
 est) se purgat, ab exitij autore ac duce seductus, quan-
 tūvis Eph. 6. 7. tanquam a spiritu bono gubernatus, ma-
 lignum spiritum in suis organis egre ferre dicat, quod ca-
 lumniarum rimas obstruat. Atqui ut amantes somnia,
 sic errantes calumnias fingunt, quo veri naturam, falla-
 citer imitando hac etiam ratione adulterent, ipsius inimi-
 ci longe immanissimi. Est igitur & haec una inter
 falsitatis Eutycheae notas, eaq; non postrema, ad quam re-
 spexit HVN, quando se abstinere illa propositione, dixit, ne
 ulla erroris detur occasio intelligēs errorē, si proprietate
 naturali fingatur humanitas esse DEVS. Quod ut erro-
 re esse fateamur, an quisquā haereticus finxerit nescimus.
 Sed non ille modo, verum & hic est error,
 si humanitas Christi in ipsa unione dicatur esse rea-
 liter DEVS. Quod Apostolus Roman. 9. docuit, quando
 Christum ex patribus SECUNDVM CARNEM esse
 confirmavit. Ergo contrariam propositionem Euty-
 cheam p. ad Eph 114. Christus secundum carnem est
 DEVS (ut illam humanitas est DEVS) repudiavit, &
 aliud Euangelium esse docuit, cui quae ab eodem merces
 Gal. 1. decernatur non est ignotum. Quam ne accipiat
 HVN.

Refellit cō-
 fusionem
 naturarum
 Paulus
 Rom. 9.

CONTRA EGID. HVN.

HVN, retexendi se & emendandi errorem, tempus summum est. Confirmat enim Apostoli doctrinam Salvator ipsemet, Matth. 22. Interrogans: si Christus (quem tunc Pharisei nondum ad se credebant, & tamē e Psal: 2. sic appellabat os veritatis) est Dominus Davidis quomodo filius eius est? Infert, juxta Apostoli declarationem Theodoretus: Ergo juxta aliud (sc. diuinam naturam) Dominus & Iehoua, juxta aliud (humanam naturam) filius.

Latere autem lauat HVN, quod falsam suam propositionem, distinctione personalis & essentialis Deitatis, verisimilem reddere nititur. Nam cum fateatur ad Eph. p. 107. 112. 113. λόγος & essentialiter & personaliter esse omnipotentem ac DEVM: conficit ipse distinctionem inter Deitatem & omnipotentiam essentiali ac personale, quarum alteram Deitati, alteram humanitati realiter competere argumat. Nam cum λόγος a sua essentiali omnipotentia non differat realiter, qui humanitati personale ipsius omnipotentiam & Deitatem asserit, etiam essentialem tribuat necesse est, qui essentiali discernit, etiam personale distinguat. Illa enim se mutuo ponunt ac tollunt. Ideo Epistola ad Heb. e. 1. loquens de Filio, quem nuncupat Filium persone vocabulo, intelligens personam subsistentem in duabus naturis (non dolose nominat ut ignorantie Doctor, Christum secundum humanitatem, Christus homo, quo nihil aliud vult quam humanitatem Christi) juxta diuinitatem ei nomen Filij DEI realiter in persona conuenire contra Euty-

Christo Euangelium Pauli confirmat Matt. 22. & eos sequitur Theodoretus.

Irrita distinctio:
Deitate personali humanitatem: essentiali λόγος esse DEVM.
Idem obiectum in ref. p. 29. de quo HVN tacuit.

CONSTAN. GRA. FID. CHRIST:

theos docet: Quando ab eterno Patre dictum refertur, filius meus es tu, ego hodie genui tui. At si humanitas sit personaliter filius DEI, personaliter genita sit de substantia patris oportet. Quod HVN certe accere non vult.

Falsa assertio, quod humanitatem excludamus a propositione: Homo est DEVS.

Progressus autem rursus ad nostrae doctrinae vituperationem p. ad Eph. 113. palam falsum refert, quod (qui iuxta Christi Pauli & uniuersae scripturae et Ecclesiae doctrinam, refragamur Eutycheismo) humanitatem ab illa propositione, Homo est DEVS excludamus. Non autem necessarium est resistentem Eutycheismo, concedere ad partes Nesto-reas: Quod est ignorantiae Eutycheae admodum puerile sophisma. Ac de illo ipsi satisfactum est, quando ex Damasceno a nobis in Isagoge scriptum est: Ipsius verbi hypostasis, est utriusque naturarum hypostasis, neutram insubsistentem esse permittens, & ex Boetho, DEVS est homo, DEVS quidem natura, homo assumptione, & homo est DEVS, homo quidem natura, DEVS assumptione, & ex Vigilio, Persona verbi in carne est, Persona carnis in verbo. Et ex Anselmo, Quem admodum pater est DEVS, & filius est DEVS & Spiritus sanctus est DEVS, ita in Christo DEVS est persona, & homo est persona, nec tamen sunt duae, sed una persona.

Itaque non humanam tantum naturam, quem admodum Eutyches Schwenn. kfeld & HVN, nec tantum diuinam naturam, ut calumniatur, sed ὁ φισα μ ε ν ο υ unum in duabus naturis essentialiter subsistens, quod est persona Christi, voce hominis Christi intellegimus. Et sic antithesis

Homo

CONTRA EG. HVN.

thesin in dicto Pauli custodimus, 1. Cor. 15. postquam per hominem (Adamum) mors: ita per hominem resurrectio mortuorum. Nam personam carnis in verbo intelligimus hominem. Pro qua sententia cum Nestorean nobis affingat, nisi fingat, nostram doctrinam sibi necessario approbandam, & suam condemnandam esse rursus demonstrat. Vbi Damasceni, ubi Vigilij, ubi Boethij, ubi Anselmi, ubi aliorum veterum scriptorum de persona Christi subsistentie inconfuse & inseparabiliter in duabus naturis, vera, gravis, disertis & plana autoritas inscriptis HVN: Vbi hanc custodit quam nos allegamus veram Lutheri doctrinam: Catholica fides est, ut unum Dominum Christum confiteamur verum Deum & hominem, ex hac VERIRATE geminae substantiae & unitate personae sequitur illa, quae dicitur communicatio idiomatum, ut quae sunt hominis recte de DEO, & e contra quae DEI sunt, recte de homine dicantur. Vere dicitur homo iste creavit mundum, & DEVS est passus & mortuus. Non tamen haec rata sunt in abstractis. Ita idiomatum facere Christum hominem omnipotentem, & naturas & quae HVN earum proprietates impudenter permiscere. Hoc autem admittit a HVN palam facit. Quamobrem naturas & earum Lutheri proprietates Lutheri etiam censente confundit? Quo modo igitur in Apostoli dicto 1 Cor. 15. & sic non HVN deus delet ac tollit? Quae juxta ventum opinionis eius haec letantia est. Sicut per hominem mors, ita per humanitatem quae thesin in DEVS est, resurrectio mortuorum. Quae certe ante dicto Pauli thesis nulla est. Ideoque Apostoli mens minime fuit.

Christus est
DEVS:
HVN affir-
gendo nos
bis falsam,
& negan-
do veram
nostram sen-
tentiam, con-
firmat, &
veram di-
cat, nos esse
se orthodoxos.

Confusio
reiecta.

dicto Pauli
li. 1. Cor.

CONSTAN. GRA. FID. CHRIST.

Scriptis autem ad Eph. 316. pseudodoctores ad
viri simplices non aperte, sed tecte et fraudulenter, varijs
modis & rationibus fingentes, pingentes sua dogmata,
scripturas torquendo mutilate ac peruerse allegando, &
quibus possunt artib⁹ ludificando simplices, ut in nasam
errorum illiciant. Quid horum omnium HVN inter-
mittit & tamen pro fido Ecclesie pastore & Doctore
haberi & celebrari vult.

Vbi recitat propositiones, quas vocat inusitatas
p. ad Eph. 149. 150. illas Eutycheas omisit (humanitas est
DEVS, humanitas est omnipotens) Quare Eutycheismus
inter propositiones de filio DEI veras, ipsius aduersarij
testimonio non ferri potest. Ait quidem, Cyrillum di-
cere corpus Christi esse diuinum, quia DEI CORPVS.
At Cyrillus non dixit, quia CORPVS est DEVS, Ergo
inseparabilem unionem DEI verbi & carnis assumptae
contra Nestoreos demonstravit, ac pro Eutycheis nihil
dixit. P. ad Eph. 194. dicendum fuerat perspicue, qui ne-
gat humanitatem realiter esse omnipotentem, idem hu-
manam naturam filium DEI esse inficiatur, nisi Eutyche-
ismus illi ipsi suo defensori non satisfaceret: Sed ille er-
rorem nebulis ambiguarū dictionū abditū esse & latere
maluit: Quisquis (inquiens) derogat carni communicati-
onē ōnipotentiae Verbi realem, is & personae λόγος cō-
municationem illi derogat. NON aliud, quam confusionem
naturarum & idiomatum intelligit, quotiescunq; com-
municationē nominat, ut quae inde ab initio usq; ex chara-
ctis eius recitauimus bona fide, ostendunt omnia. Hoc

HVN subs-
stituit com-
municati-
onis vocem
confusioni.

Ma

CONTRA EG. HVN.

inuoluerit toties subtracto, quoties eo de formem erroris speciem obnubit, quid futurum est apertius & eius falsitate omnibus hominibus manifestius: ut vel ipsos aduersarios non sui pudere non possit, cum & largiantur ut si, et omnibus hoc persuasum sit, omnem unionem personalem inconfusam esse. Et quia nobis non difficilius est aulæ unum subducere, quam aduersario illud abducere: quando illum in multis fraudem facere non piguit, in paucis eam de egerere operæ precium est. Nam, ut verbi causa ordiamur ab exemplo proximo: si dicamus. Quisquis derogat carni confusionem omnipotentiae verbi, is derogat confusionem personae verbi, nonne vel ipse HVN delirium hoc esse absurdissimum dicet. Sed mutato vocabulo hoc egregium dogma ille defendit, & tamen vix equo animo feret, quod ignorantiae Doctor insignis ideo audiat.

Eiusdem farinae sunt: confusionem illam esse reale aliquid, imò realissimum, relationem esse. Τερόω vñ ωργεωσ esse, simile quiddam modis subsistendi in diuinitis (parū absuit, quin Luciferi antiqui more conscendere & occupare solium filium DEI pararet, imò nomen maiestatis arripuit) Quid dicam, de duplici κοινωvία naturarum: quam fecit ab unione diuersam in Thesibus & libellis, & sine ea unionem nudam esse dixit: intelligens nihil aliud, quam confusionem naturarum. Subiecimus hæc ipsi, sicut et de triplici confusione idiomatum, quarū primā fecit idiomatū humanorū potissimū, secundā actio- nū, tertiā idiomatū diuinorū. Lapis plus loquitur, quam ille de his respōdit. Quā cōcīnnum erit, si dicatur actus pri-

mu

CONSTANT. GRA. FID. CHRIST.

us confusionis, & hanc esse gratiam unionis, & mox
exinatio confusionis, tum actus secundus confusionis
& hunc esse statum exaltationis. Plura exempla recitare
nimis longum est. Quam foedum sit Eutycheæ con-
fusionis delirium, vel de his liquido patet. Id calatu-
rus HVN voce communicationis, magis aperuit. Nam
præterquam, quod eam violenter abripuit, qua tamen ni-
HVN abu- bil iuuatur: obtendens ipsam errori suo, hunc esse tur-
sus vocatu piorem, quam qui suo nomine appelletur & longe meli-
lo commu- orem esse causam, cui proprie debetur illa κοινωνία vox
unicationis stolidus rursus contra seipsum euidenter demonstravit:
ut fæditati Ut ne dicam clarissime cerni, Eutycheismum inopem cogē
sui delira- vel colorem præsidij aliunde rapere: & tamen patrocina-
menti ali- nans huic incredibili desiderio ardet abolendi præ-
quam um- illo veritatem, de qua dicitur, forte vinum, fortis muli-
bram mau- er, fortis rex, omnium fortissima veritas. Vana petit qui-
ceret, eam uis recorde cupidine vanus.
illustravit.

Præterire non refellere potuit, quæ de illa com-
municatione asserimus, (quam & unctionem dicimus)
ubi de gratia unionis & capitæ & habituali, in Isagoge
c. 5. & 22. & in ref. p. D. 2. 3. 4. & p. 119. 120. etc.
agimus. Quæ mobrem prætermittendo, quæ refutare
non potest, vera esse confirmat, & suum dogma falsum
esse ipsemet rursus patefacit. Nam ut pro unione pera-
sonali contra Nestoreos & Eutycheos p. ref. 77. asseria-
mus, multo maior dignitas est, hominem Christum esse
omnipotentem, æternum, omnipresentem, immensum etc.
verissime, sicut idem verus DEVS est, quam quod HVNI

luis

CONSTAN. GRA. FID. CHRIST.

dicere pro
sua causa, quidam testimonium habemus, quod Christo non tantum
nos adfir- finitas dotes asseramus. Nonne diuersi generis caro
mativā ve- esset, humanitas realiter omnipotens & DEO coessentia
ram, ver- als illa esset, & si audem, qua coluber antiquus impulit
tere in ne- in cristij imum lapsum primos parentes, insinuaret, quod
gatiuā fal- & electi futuri essent ομοδοιοι DEO. Quod nisi
jam. vide qui nimium obese naris est, nemo non olfacit. Et sic
b. 2. quidem HVN dans pœnam spretæ veritatis de creatis
Fra⁹ anti- donis, quas carni Christi extra unionem cum Nestorio
qui colu- tribuit, perquam frigide loquitur d. 2. Quo Pauli
tri ab Eu- illud ph. 3. torquet; Corpora nostra erunt conformia
tycheis re- glorioso corpori Christi. Sed in unione carni Christi
ducitur in- contra Eutychem Paulus illam gloriam tribuit. Quod
theatrum. cum nō sentiat HVN, rursus se Nestorcum & falsum &
HVN ad nos veros ac orthodoxos esse probat, et ne quidem cassa
Nestoreis nuce redimenda adfert. Nam quoniam in ipsa unione
mum detor humanitati Christi dona Spiritus sancti finita asserimus,
quet dictū. aduersus Eutychem simul eadem opera cōtra Nestorium,
Phi. 3. quo λογος, filium DEI, Christum, personam subsistentem in
refutatur. du bus naturis, unctam esse donis Spiritus sancti, com-
municatione idiomatum, defendimus.

Negat vero Nestorius, filium DEI unctum esse
HVN rur- donis Spiritus sancti (communicatione idiomatum) ut
sus ambigu negat filium DEI passum esse. Quod cum HVN c. 5.
am propo- indicare debuit, falsam esse hanc propositionem & Nes-
sitionē fal- storianam dixit: Sola caro est unctā, quæ ambigua est &
jam & Ne pro suo Eutycheismo mirificas antitheses, restrictiones,
stoream di- ampliationes fecit, ut monstruosum strepitum potius, quam
lit.

ora

CONTRA EG. HVN.

orationem scripsisse deprehendatur, qui vel non intelligentem, ubi delirascit error, in eo, quod $\alpha\beta\gamma\delta\epsilon\zeta\eta\theta\iota\kappa\lambda\mu\lambda\upsilon\pi\rho\sigma\tau\upsilon\upsilon\phi\chi\psi\omega$ est frausdem inesse non suspicari non sinit: sc. Quanquam Christus juxta carnem tantum & non juxta Deitatem unctus est, quoniam Deitas $\lambda\omicron\gamma$ ungit POTIVS &c.

Recitavit autem ipsemet scriptorum Ecclesiasticorum dicta, in quibus multa, si voluisset, discere potuisset, ut quod non distinguant extra unionem cum Nestorio, quod non perplexæ orationis ambages captent, quod contra Nestorium in concreto dicant, Christus vel DEVS ungitur, & in ipsa unione contra Eutychem unctionem distinguant. Sed noster Doctor particulas distinctivas SECUNDVM, CIRCA &c. grandiusculis characteribus perscriptas eminentiores fecit, quasi sola pictura grandior literarum repente illos orthodoxos veteres efficere Eutycheos possit. Quod cum nobis non videatur effecisse, permanemus in eadem cum ipsis sententia & illos refutasse nobiscum Eutycheismum statuimus, tantum abest ut quicquam contra nos pronuntiassent illos & aduersarium veritatis in errore confirmasse animaduertamus.

Obstrepie

Ad hoc quod asserimus, quando de officio sermo suum error est: Filium DEI & hominis non mediatorem juxta rem ad hoc utramq; naturam unctus dicitur, respondet HVN Eph. quod respec. 5. Id secuturum si scilicet esset uncta humanitas, sc. donis etu officij Spiritus sancti finitis. Quæ noua blasphemiæ lerna Christum est. Quid autem velit exponit quando dicit, DEI- juxta utrâ TATEM $\lambda\omicron\gamma$ ungere POTIVS quam ungi. Eutychei q; naturas enim non simpliciter negant propositionem, Deitas est ram unctio passa, dicimus.

CONSTAN. GRA. FID. CHRIST.

passa, Deitas est unct. Intellegimus autem officij mentione, ordinationem Moyses ad officium, & missionem ad Ecclesiam ante & post incarnationem. Et cum concedat HVN, eum obijisse uncti seu Christi munia ante incarnationem in collectione & sanctificatione Ecclesiae apud Israelitas: Det oportet nolens volens, missionem ante incarnationem. Quae omnia coniunctim unctiorem Moyses vocamus.

Explicatio
ambigua
propositi-
onis, caro
sola est un-
ct.

Orthodoxi in unione carnem solam unctam scilicet donis Spiritus sancti dicunt: ut Fulgentius diuina radians luce, de incar. & gra. C. 4. ait: Filius DEI mortem SOLA CARNE suscepit. Item infirmitates veras in VERITATE naturae DVNTAXAT humanae sustinuit, ac Theodoretus Dial. 3. Crucem passionem & mortem illi TANTVM naturae, quae ob hanc causam assumpta est, ascribere oportet. Nestorei dicunt, solam carnem passam extra unionem. HVN, ut intricaret veram doctrinam cum Nestorea, proposit. ambiguam & inexplicatam obiecit, ut paulo ante notauimus.

Ad Eph. a
E. b. 1

Quae de unionis definitione in ref. p. ss. ad g. & in antithesi y 1. habemus, ubi praeterijt, admonitionem, quod praeter Augustini & eruditorum rationem, inferuerit suae descriptioni unionis, vocabulum sustinuit cum in tandi, malus peruertit, quasi nos faciamus unionem, generis Magoge tum valem vel specialem DEI praesentiam. Sed comparauit in refutat: etiam hanc uerbis ad impingendum nobis suum Nestor ubi est se reismum. Quis enim nescit, quod illud vetus ubique des matorum cacoches sit? Si adiecisset Augustini mentis via, praeterea, ut nostra habent, oratio eum defecisset, vel Augustinus, & alia

stinus,

CONTRA EG. HVN.

stinus, cuius sententiam repetiuimus, palam vituperan-
 dus ei fuisset. Augustinus enim, ut Scholastici, vocabu-
 lum sustentari, quando de unione personali loquuntur, carpit.
 non usurpat de generali actione, vel speciali DEI præ-
 sentia in Ecclesia & Sanctis, ut cum inquit Augustinus: xima ar-
 alios regit, hunc gerit DEVS. Sciolus præ se fert, quod gumenta
 voluerit generalem seu specialem DEI præsentiam discer-
 nere ab unione: Quasi vero unio hypostatica excludat nostra de
 specialem præsentiam, vel specialis generalē. Si definit unione do-
 sic hominem, substantiam, animal rationale, et præter ali-
 orum rationem, infarcire se dicet substantiæ vocem di-
 scernendi causa, quin incomparabilem illum Diale-
 cticum, qui haberi vult, se declarabit: Cur autem non po-
 tius de gemino Eutycheismo ibidem notato satisfacit?
 Non dum colat culicem, & tamen deuorat camelum.

Recte honoratur Christus in veritate diuinæ &
 humanæ naturæ exclusa Eutychea confusione, ut æqualis ad Eph.
 Patri DE PATRE sit secundum diuinitatem, minor pa-
 tre de NOSTRO secundum humanitatem, ut pro Sym-
 bolo Niceno, Calcedonense Concilium pronunciauit.

Igitur falsum est, quod HVN autumat, hu-
 nitatem CHRISTI esse omnipotentem & omnia
 præsentem de omnipotentia & omnipræsentia FILII,
 & non PATRIS, & illum esse, ut loquitur, infe-
 riorem gradū omnipotentiae. Sanè cum p. ref. 112. fu-
 isset monitus, fere tale quiddam Valentinū Gentilem in
 Sacrosancta Triade fecisse tacuit. Quare illa blasphē-
 mia Eutychea, & non honos Christi est, quam ne quidem

D

Verana

CONSTAN. GRA. FID. CHRIST.

veram adfirmatiuam esse asseueravit, ubi dixit nos eam
vertere in negatiuam. Quomodo ergo juxta illud sig-
namentum vere dicit: Carnem Christi omnes creaturas,
atq; in his etiam omnia loca transcendere, reliquis homi-
nibus in locali tantum sua existentia relictis.

Nimum autem laxat habenas malitiæ, quod quia
refutamus illud, & reuocamus eum ad idiomatum dis-
tinctionem in ipsa VNIONE juxta vocem Petri: Viui-
ficatus Spiritu, mortificatus carne, & sic etiam omni-
præsentiam & localitatem (quam dimensiones carnis vo-
camus) in Christo discernendam esse docemus: ille scri-
bit ad Eph: a S. b. l. p. 370. nos definire personalem sub-
sistentiam humanitatis in λόγῳ locatione physica, nudum
nomen unionis retinere, rem & veritatem hostiliter im-
pugnare, quid aliud ex unione tribuamus Christo, qua
homo est, nisi localem existentiam, quam et Petrus habet:
se nihil nobis affingere, ac inde argutatur, se reprehens-
dendum non esse, quod neget: Localem tantum esse hu-
manam naturam in unione personali, humanitatem esse in
λόγῳ localiter, in Christo ratione differre unionem &
modum localem.

Sed cum Nestorio & Eutyche aduersus nos negat,
humanam naturam esse in unione personali localem &
non omnipræsentem: & negat ratione differre unionem
duarum naturarum a proprietate locali, contra illud
Symboli, quod naturæ sint unitæ & ἀσχιζέτως indiuisæ.
Quamobrem rursus de unione nos orthodoxe sentire
confirmat.

Sed

CONTRA EG. HVN.

Sed qui contra nos statuit, humanitatem in unione non esse localem, quomodo vere dicitur quod locatio-
ne physica personalem subsistentiam humanitatis in λό-
γῳ definiamus. Patet igitur rursus de ore ipsius, quod
petulantissime palam falsa nobis tribuat.

Quia vero humanitati Christi in unione non tri-
buit HVN, quod ei scriptura concedit, præ suo delira-
mento, contemnendæ doctrinæ Ecclesiæ jus plane nullum
habet. Nihil igitur ad eum attinet, quid attribuamus
Christo qua homo est, qui hominem Christum verum
DEVM esse non agnoscit, & ob ea, quæ huic vere tribui-
mus, nos erroris insimulat. SED ab homine Christo seu
filio hominis, qui est fili⁹ DEI viventis, quæ petra salutis
est, ordiuntur, & primum solliciti sunt, qui, quæ illi tri-
buenda sint, serio inquirunt. Aliam vero rationem sequun-
tur, qui non per ostium intrant sed aliunde in caulam
ovium ascendunt. Quod illum ignorantia Doctorem
facere, abunde hæcenus cognitum & perspectum est.

HVN suo
errore ad-
mittit jus
statuendi
de doctri-
na synce-
ra.

Non autem ignorat, quod hominem Christum DE-
VM dicentes, sentiamus: carnem Christi per unionem
hypostaticam exaltatam esse super omnes creaturas: Quæ
sic extra & supra omnes creaturas esse recte dici potest,
quoniam personale suum esse non habet in creatura, sed
super omnes creaturas exaltata est personali sua substi-
stentia in DEO Verbo, & sic personam carnis in verbo
omnipotentem, eternam, immensam, & omnia esse quæ
DEO competunt, prædicamus, contra Nestorium, &
discernimus naturas & idiomata contra Eutychem

Personalis
subsisten-
tia carnis
in DEO
verbo.

CONSTAN. GRA. FID. CHRIST.

Depraua-
tio loci pla-
nissimi ad
Heb. 8.

Sed hæc ille despicit, & quando ex Epistola ad Hebr: C. 8. asserimus, pontificem nostrum nos habere nunc in coelis & non in terris (ut quondam eadem carne antequam ascendebat, in terris ac non in coelis erat, Ioh. 3. Sicut Augustinus, Cyrillus, Vigilus, & omnes omnium temporū Orthodoxi tradiderunt) idem extenuat, quod Christo ex unione nihil aliud, quam localem existentiam tribuamus, quam & Petrus habet, & in Apostoli verbis αὐτόσῳσι tantum recitat, & corrumpit ad Eob. p. 333. : ἄλλοῖσι αὐσίσι autem omittit. Illa vero pars omissa quoniam fraudem refellit, ac depravatam apodosis ab eius iniuria vendicat & asserit, in hominis contumacis, contentiosi & inimici Euangelio, grunnitu, nihil est ponendum, quo ob Eutycheam saginam ferocit.

Sed in eandem scripturæ sententiam: Synodi Constantinop: 6. patres (contra haram Eutycheam sui temporis) asserunt: Vtrāq; Naturam cum alterius communi-
nodi Con- munionem PROPRIA operari quod DVÆ FORMÆ IN
stantin: 6. CHRISTO (in ipsa unione) NATVRALITER pro-
refutant, & pria operantes existant. Ergo nulla est personalis o-
personali- peratio omnipotentis humanitatis. Verum HVN ex
ter omnipo Nestorij barathro illud esse dicet, ut illud Damasceni:
tens sit hu- Diuinitatis diuina & omnipotens actio, humanitatis
manitas. quæ secundum nos. At similia in scriptura legun-
Regula tur, mortificatus carne, viuit potentia DEI. IEHOVA
Damasceni viuifica opus tuum in medio dierum suorum. Abac. 2.
e scriptu- Fides excitatur in cordibus ineffabili magnitudine robo-
ra sumta- ris, ac fortitudinis & potentie patris, qua Christus re-
dictis.

mixit

CONTRA EGID. HVN.

uixit ex morte Eph. 1. Ita uiuificatio & fides opera
DEI & Spiritus DEI dicuntur 2. Cor. 3. Zach. 12. Col. 2.

Corrigere
Doctor ex
his & simi-
libus scrip-
tura, sua se
vult po-
test.

Ad hæc & alia respexit Cyrillus, dicens: Nec
tanquam in unum nobis similem, neque in hominem fides,
sed in DEVM tendit, naturalem in persona DEVM. Pla-
ne discrepant ab his, quæ habet HVN. ad Eph. 118. 119.
nec tamen plana oratione Eutycheismi sui sensum expri-
mit, videlicet Christum humanitate realiter omnipoten-
te excitasse fidem, spem, sensum consolationis uiuificæ.
Diffidit ipse suo dogmati, quomodo non fallendi animo
nos inescare vult, quando canit, ut a sana & plana E-
uangelij doctrina ad Eutycheismum deficiamus, nos exhibe-
laraturos Ecclesiam, daturus DEO gloriam. Nondum vi-
detur nobis fortissime credere in DEVM Eutycheis, &
Eutycheis cætum esse Ecclesiam catholicam (uimam pro-
sus ab eo deficiat) ideo a Sua de eius, quæ garrula amicu-
leuior est, nihil nobis persuadetur.

P. ad Eph. 18. &c. Concedit, ijs, quæ de Dijs
commentitijs subiecimus, humanas opiniones refutari:
Est autem & Eutycheismus Doctoris inter opiniones hu-
manas, et quidem ματαίολογία miserrima, in qua nunc
tria, nunc quatuor, nunc omnia idiomata competere Hu-
manitati Christi fingit, & mediante confusione trium vel
quatuor idiomatum, etiam æternitatem competere nature
humane, & in lib. qu. humanitatem DEVM esse negat,
quod ad Eph. ait. Quid igitur eam passim cum verbo
DEI confert, tenebras cum luce, σκῦβαλον cum Sole,
pestem cum salute.

Ref: quæ
79. 86. 87.
ad Eph. p.

CONSTAN. GRA. FID. CHRIST.

Notabilis particula sancti monie HVN. Ad Eph. iii. narrat DEVM seculi huius obtenebrasse nostras mentes etc. Non vult ab Ecclesia, aut ullo orthodoxo in manifesto Eutycheismo iudicari, & antea ponit auctoritatem suam iudicijs conciliorum ac totius Ecclesie, ut ostendunt depravationes omnium dictorum scripturae & orthodoxorum veterum, quibus aliquam inferre corruptelam potest. Hec vero Antichristum redolent.

Innocetie Eutycheae color. Indignitatem suam agnoscunt & fatentur omnes pij, qui adorandae maiestati aeterni & omnipotentis DEI in tam sublimi & sacrosancta re seruiunt. Sed quid aduersarij? hoc sibi negocij datum esse putant, blasphemi-
Ad Eph. 381. as in DEVM cumulare, contumelias in homines, aduleschiarum, sophismatum nequissimorum tantum non pyramides, ut ita nominem?, construere ad omnem hominum memoriam. Et quidem amplissima praemia pollicentur sibi, pro factis certe non optimis, quod nobis, quibus imminent & insultant, penas diuinas denunciant. Si
Confidentes in errore fortes nos esse doceant in veritate. Deus Ecclesiam puniet, propter custoditum magni precij Thesaurum, de persona & maiestate Christi contra Eutycheis & Nestorij blasphemam sobolem, nos in paenis una haerebimus, neq; erit ut communera sortem recusamus. Si luent Nestoreutycheismum, coryphaei & fucati Vbiquerarij, quem procul dubio luent, nisi toties reuocati, redibunt tandem ab errore in viam, quod metuamus non erit.

Cum autem veram idiomatum communicationem oppositam Eutycheis, non tueatur HVN & sic Nestoreo dogmati

CONTRA EG. HVN.

dogmati aduersa tela & arma recondat: Nestoreis, quoscunq; intelligat, sic est formidabilis, ut qui peniculum portat eò ubi pugnandū est, apud Comicū, vel ἑρφο- xivδ' uos, qui adoritur hostem inermis. Nobis eam

contra Nestorium communicationem, quam asserimus homo mirificus erroris nubem & nebulas esse dicit. Scilicet veracissimam VNIONIS testem, quasi errantibus receptum dare fingendum est, ne ab hac impostor re- uincatur.

Sed homo catus reddita inuisa eo pacto sana do-ctrina, odioso hæreseos nomine: Nestoreas strophas tu- tō se adhibere tuendo utcunq; suo Eutycheo dolo seu ido- lo putat, ac discernentes idiomata in VNIONE & prop- ter unionem, hoc ipso Nestoreismi se conuincere stupidus somniat: Cum certior nulla sit ὁρθοδοξίας nota. Nam una eademq; opera, Nestoreismum & Eutycheismum conuellit, quicunq; propter unionem & in VNIONE idiomata distinguit. Atqui per particulas distinctiuas, quæ, nō deprauatæ, aduersantur Eutycheismo, explicatur communicatio idiomatū diuinis literis tradita, σφραγίς unionis hypostaticæ duarū Christi naturarū certissima.

Quamobrem prestigijs illis aduersariorum, per- turbantur quidem imperiti, veritas autem, quæ obniti- tur ipsis magis, quam palma ponderi, ijs languescere ne- quit. Sane HVN sæpenumero prorsus nullas aduersus eius vim strophas vel inuenire potest, quantumlibet in- tendat neruos, venas, labore, sudet: ut cum p. ref. 98. diacrisin generalis vocabuli κοινωvίας esse diximus

D. HVN
ein wags-
hals.

Nestoreis-
mi nomen
HVN auer-
satur, erro-
rem in au-
xilium Eua-
tycheismi
vocat.

Copiosissi-
mus Do-
ctor stro-
pharū sæ-
pe inops.

CONSTANT. GRA. FID. CHRIST.

Quod alia sit essentialis in DEO, alia physica seu donorum creatorum, & adiecimus: si assumatur communicatio idiomatum vera, opposita Nestorio, sufficientem fore enumerationem, quæ non admittat confusionem Eutycheam, quam HVN. veræ illi idiomatū communicationi exclusæ substituit. Vbi tela sua reliquit Sophista, quod argumento huic pepercit?

Ita ref. p. 170. puerile sophisma esse diximus. Unio non est localis, Ergo repletiva. Non contradicit HVN. Nihilominus multas de illo paginas conficit.

Doctor
premit
Bremenses
ut lamententur &
aiulent.

Simile ἀδιόλουτον (scilicet ad firmatiuum a diuersis mediatis) nobis opponit, quod habet inter ea, quibus validius premit Bremenses, ut p. ad Eph 134. exultat Eutycheo Ethusiasmo: Bremenses negant unionem esse modum repletivum seu ubiunitatis. Ergo statuunt unionem localem. Non hoc tale est, qualia D. Danæi sophismata, fuisse scribit in præf. libell. suorum, de quibus minime difficile fuerit ei protinus respondere & eorum falsitatem demonstrare ijs, qui primitus exhibuerunt. Non illa ingenij nobis contigit suspicienda diuinitas ac diuina felicitas.

Oramus Dominum Doctorem, ut aliàs non tam inextricabiles nodos nectat, de quibus tacendo nos turpiter demus: vel ut verbis eius loquamur p. ad Eph. 170. ne disputemus de tantis rebus, ut cæci de coloribus, nos alijs de & nostram inscitiam doctis hominibus deridendam exridendos. ponamus. Rogamus etiam homines doctos, ut nobis equiores

CONTRA EG. HVN.

æquiores sint, & cogitent, quod sit impar congressus Achilli. In spinoso sophismate illo demum didicimus paræmias, Disce cautius mercari, piscator ictus sapit.

Iugulavit autem nos quod Sophistas vocat, quando interrogamus ex ipsius hypothese: quod humanitas habuit unitum λόγον omniscium actu primo: an humanitas sit actu primo DEVS, an sit actu secundo DEVS? Experimur verum esse, noli irritare crabrones: Attamen παθηματᾶ μαθήματᾶ quod aiunt. Didicimus enim hinc: in Theologia ubi quæstionaria optimos esse philosophos, qui falsas hypotheses proponunt: Sophistas, qui audent interrogare, quæ ipsis non placent, ut apud Turcas, qui taxant aliquid in Alcorano. Item, DEVM proferre se in actus secundos: non esse veritati consonum, actu simplicissimo & immutabili nullum actum secundum competere. Sophistæ sumus, de Doctoris sententia, si quæramus, an in illis non sit manifesta contradictio? an non faciat mutabilem Deitatem HVN contra illud Psalmi, DEVS sum non mutor. Sed quid cæci de coloribus? Confusio idiomatum Eutycheis est lux, Eorum distinctio, nox atra. Et cum humanitatem esse omnipotentem essentiali omnipotentia filij statuât, si actu primo & secundo est omnipotens humanitas, similiter omnipotens est diuinitas. Sed nefas επειρ λόγον ἀπορρίψαι εἰς κοῦρᾶν.

Optimè
Philosophè
Vbi quæstionaria
rij.
Ad Eph.
168.
Nova dogmata HVN

Ref. p. 131. scribimus, quod humane nature aliam

D S

efficacie

CONSTANT. GRA. FID. CHRIST.

HVN ex-
tenuat,
qua scri-
ptura de
miraculis
dicit.

efficaciam indicare in miraculis e scriptura non possit, quam quod legitur, nunc aures et linguam, nunc feretrum tetigisse, nunc spiritum oculis ad mouisse etc. nunc infrenauisse spiritum, & turbasse seipsum & lacrymassa, & euocasse mortuum. Item p. 133. Prophetis & Apostolis commune fuisse ministerium externum & vocem, ut inquit Christus, sicut me misit pater, ita & ego mitto vos. Sed ille p. ad Eph. e. s. facit, quod sophistarum esse scribit p. 131. ad Eph. : ad alia se proripit & velut ex fuga retrospiciens, obmurmurat: horribilem stuporem esse, quod ita sentiamus, extenuat illa scripturae, quasi nostrae essent, ait nos restringere patrum testimonia contra illorum sententiam.

Nescit con-
ciliare pro-
positiones:
Humilitas
est passus
est omnipo-
tens.

Ref. p. 150. annotauimus, flagitiosissimum sophisticare pro ma esse, quod λόγος passus sit carne, & tamen mansit potentia: omnipotens: Ideo etiam humanitatem potuisse pati, & humanitas manere omnipotentem. Ad non soluit, quando ad Eph. est passus et humanitatem esse filium DEI dicit. Nam in lib. id negauit qu. 86. 87. Et scriptura dicit, non ἡ σὰρξ λόγος, sed ὁ λόγος ὁ ἄρξ ἐγένετο, non caro verbum, sed verbum caro factum est. Verum orthodoxus apud Theodoretum non concedit Eranistae propositionem: λόγος carne est passus.

Ab HVN
admissus
alius solae-
cismus de
industria

Assignamus ibidem, quod maiestatem acceptam dicat, & subiectum non appellet, & Solaecismum admittat, videns laborare exinanitionem maiestatis acceptae ne seipsam exinaniuisset eam dicere cogatur. Nam dicit SEIPSUM. Quo Solaecismo rursus vanitatem sui erroris

YOTIS

CONTRA EG. HVN.

voris prodidit. Sed neq; de hoc, neq; de cæteris ibi anno-
 notatis respondens, dissimulatione seria confessus est, quod
 conciliare nesciat, mortem humanitatis Christi & rea-
 lem humanitatis omnipotentiam. P. 86. ref. scripsimus:
 HVN Concilij Calcedonensis sententia feritur. Non ille
 hoc audiuit, ut & hoc, quod monuimus omisisse ipsum
 qu. 57. primæ editionis, in secunda, & in hac, interpo-
 suisse quæst: us. & locum Irenæi depravasse qu. 109. Sic
 auersatur nomen Mopsuesteni, MAGISTRI NESTORII,
 propositione ipsius non reiecta. Ne semel quidem adoles-
 schiam subinde admissam, sæpissime interpellatus, excu-
 sat. Non attingit, quod affeuerauimus p. ref. 49. Fraude
 prætermittenti particulam inconfuse, vel non iuxta scri-
 pturam declaranti, Synodus Chalcedonensis anathe-
 ma dicit.

ref. p. 147.

P. ad Eph. d. 6. miratur unde arripiamus ansam
 obijciendi ei tot paradoxa, sed hoc interrogari ab eo mi-
 ramur, cuius chartæ scatent paradoxis, ut male curata ul-
 cera vermibus. Exprobrauimus autem, quod ipse omni-
 præsentiam λόγος, & cælum, & regnum cæleste con-
 fundat, ubi de Filij DEI descensu loquens, λόγος ait, suū
 cælū regnumq; cæleste ubiq; secū habere. Illud se cōmita-
 tere nō negat, queritur saltem, nos sua pie recteq; scripta,
 per detestandam calumniam de locali quodam immenso
 creato cælo interpretari. At confusio ista tantarum
 rerum hoc gignit, quod nos obijcimus, & suæ hypothes-
 eos illud consequens est & non calumnia nostra. Itaq;
 adhuc manet, quod quæ distinguenda sunt, male confun-
 dat,

Confusio
 omnipræ-
 sentie λό-
 γος, cæli
 regni cæle-
 sti.

CONSTAN. GRA. FID. CHRIST.

dat, & de ore suo petulanter nobis sycophantiam obijcere rursus deprehenditur.

Athanasius
us contra
gregales
Sabellij ex-
ponit voca-
bulum cœ-
li, quod
præterit
HVN.

Confugit vero ad Athanasij autoritatem. Sed illius sententia non confundit, quæ distinguenda sunt. Diserte enim dicit: COELI vocabulum NON DVNTAXAT CORPORALITER intelligendum esse. Itaq; qui non (ut HVN vult) illud intelligi figurate, simpliciter vetat, nobiscum confusionem ab HVN admiffã castigat. Sed in descendendi verbo ἀπλως tropum esse nobiscum sentit, ut & Leo ibidem citatus, quod HVN contra apertam nostram scripturam nobis detrahit, & inde nos insectatur. Stultitia improbitas germana læta sorore. Sabellij vero gregales loco discerpere nitebantur Deitatem λόγου, ut HVN humanitatem omnipotentem esse pugnat, quam æternam esse similiter asseuerare nõ audet. Philippi, quem producit & ipsum versutus, eadem est, quæ Athanasij sententia.

HVN ne-
gat cœlos
in verbis
primis ora-
tionis Do-
minicæ sig-
nificare
creatũ cœ-
lum.

Tot autem annos gerentem docendi munus & amplius Doctoris titulum, nonne turpe est ignorare, quid cœlorum vox in proæmio orationis Dominicæ significet? Negat enim se illam intelligere de CREATO ET LOCALI COELO: sed antithesis in tertia petitione illũ refutat, Fiat voluntas tua, sicut in cœlis ita et in terris, quod vel a puello discere poterat. Ex quo multo rectius quæreret hanc explicationem vocabuli cœli, quàm quod ostentãdæ scientiæ causa, nos docturus ea quæ scripsimus ante triennium quasi non extarent in Isagoge, nobis recitat. Nam ad The: 3. 172. 192. declaramus DEVM VBIQVE esse,

&

CONTRA EG. HVN.

et quid sit ubiq; esse, & quid sit DEVM in COELIS esse, addimus. Quas quaestiones posteriores quoniam neq; nobis neq; alijs explicat, desideratur in ipso fides. Quae ubi non est, docendi munus non recte sustineri potest, ut Apostolus confirmat 2. Timoth. 2.

Digitum intendimus p. ref. 190. ad pontem distinctionis inter unionem personalem, modum localem & repletivum. Nam negligens distinctionem inter $\tau\omega\upsilon\tau\alpha\chi\alpha\sigma\iota\omega\nu$ & unionem, delabitur in mare Ubiquitatis. Sed placet ei pontus ignorantiae, & quasi $\tau\tilde{\eta}\ \epsilon\chi\epsilon\mu\upsilon\lambda\iota\alpha$ vouisset votum taciturnitatis, ita nihil quicquam de illa mutit.

Pontus Ubiquitatariorum.

Dies me deficiat, si omnia percensere velim, quae huius generis hinc inde occurrunt. Quorum cum alia non attigerit, alia leuissimis cauillis quasi ioculari audacia petiuerit: veritas, quam tuemur, DEO propitio & iuuante sui roboris & firma, & nihil quicquam labefacta est, ut quam ruinam meditatus ei est, parasse frustra cernatur. Idcirco, quamuis responsionem longiorem haberemus paratam, quemadmodum & bonam partem refutationis nondum editam nobiscum retinemus: tamen prolixius aliquid subiiciendum & exprimendum typis modo non existimauimus. Iterat enim strophas multas Doctor, quarum falsitatem antehac docuimus, Quarundam eadem cum his de quibus disseruimus, est explicatio, Et spem fecit ipse non contemnendam de $\omicron\mu\iota\lambda\iota\alpha$ instituenda coram illustrissimis Hassiae Principibus. Quam rem ipsi sedulo curae esse non dubitamus.

Causa breuioris responsionis.

Spes collopollicitus quij facta

a Doctore
HVN.

CONSTAN. GRA. FID. CHRIST.

pollicitus est literis ad nos datis, Se illud agere & ur-
gere velle quantum possit. Neq; difficile esse ipsi arbi-
tratur impetrare quod velit, qui & a lateribus princia-
pum est, & gratia valet.

Epilogus.

Doctor nos firmissima contra se & ad eiq; instruit,
quod orthodoxi simus, quotiescumq; nos, ut a sua Nesto-
rea & Eutychea sententia dissentientes accusat; a nobis
pro suo errore adminiculi nihil habet penit⁹: Tum sane
doctrinae notas habere nostra, sine dubitatione & hesita-
tione confirmamus, quae sunt, ut Ecclesiam & eius mem-
bra vera secernant a sectis alijs, et quibuscumq; incredula-
lis, & in illo augustissimo & catholico Iesu Christi ju-
dicio (ad quod, ut visus est ascendere, rediturus est, qui
est ad dextram Patris in caelis, u. q; ad tempus restitutio-
nis omnium) aduersus dissidentium a nobis profanas &
imp. as opiniones, testimonium aictura esse statuamus.

HVN suis
libellis
NOTAS
SANÆ do-
ctrinae ipse
met dero-
gavit.

Hoc ipsum, cum HVN a fine suorum libellorum edis-
tionis primae affirmasset, in editione repetita, omisit. Ac
ubi monuimus, id nimis insolens fuisse, agnoscit, quod res
est, Eph b. s. G. & verbose, suum Epilogum non fuisse,
ab alio, nescio quo additum, & alia multa causatur. Sed
si correxisset nonnihil sordes ac importunitatem, feroci-
entis & abiecti styli (qualis non esse solet autorum bono-
rum, qui cōdunt dramata) & illas SANÆ DOCTRINÆ
NOTAS retinisset: minus aliquantō vanitatem sui dog-
matis & ingenij ipsemet prodidisset.

Constabili-
mus Maie-
statem Iesu
Nazareni,

Verum aduersus Dominum non est consilium, qui
capit sophistas in astutia sua. Fatetur enim HVN a. s. &
alibi,

CONTRA EGID. HVN.

alibi, quod suam opinionem, quam velis titulorum pietatis, circumdat ac vestit, a fundamentis euertamus. Ergo ultimo quodammodo cedit nobis, & maiestatem Iesu Nazareni, verbo DEI traditam, nos constabilimus. Imo prorsus debile ac nauici esse suum dogma Eutycheum ostendit, quando gloriatus nos frustra oppugnare suum deliramentum, speciosum nomen Maiestatis Filij DEI, horrendo abusu nominis diuini, obtendit: Et iam tum fugam turpissimam dedit, & solidam ac veram refutationem nostram esse confirmavit, quando elumbem & maledicam esse calumniatus est. Nam vitiorum nominibus appellare, quae vitiosa non sunt, hoc genus solet.

Firmitatem nostrae doctrinae summam experitur, & eam prorsus esse talem, qualis Matth. 16. a Christo predicatur, quae a patre lucis reuelata, portis inferorum sit insuperabilis. At ceterum est a carne & sanguine, vel alio patre, oriri blasphemiae Nestoreutychae paradoxa, & putidas rancidae Sophistomaniae & doxomaniae stipulas, quas illorum patronus utcumque, ipsis subferunt. Nam Eutycheismum tantopere adamat, ut potius quam illum vituperet, alium pro illo errorem fingat, quem huius nomine condemnet, ut orthodoxae doctrinae quam Nestoreismi nomine repudiat, profligatum ac propudiosum EUTYCHEISMUM supponat. sed vel nescit vel scire non vult: quod τὸ εὐθεῖ ἡγοῦν αὐτὸ κὶ τὸ καμπύλον γινώσκωμεν, eo, quod rectum est & ipsum rectum & prauum cognoscimus. Nee nisi μεθοδεία est, ut Apostolus loquitur, cum qui Eutycheismum non recipit, eum Nestorem esse criminatur.

cōfirmante
HVN. dem
us ipsius
involucris

HVN Eut
tycheismū
deperit ma
gis, quam
Narcysus
suam for
mam.

Tractata autem veritas, Deo dante, quamlibet magna mole vel montium sophistices prematur, magis magisque emergit ac elucescit, tantisper dum penitus errores, ut solis aureum ab inferiori orbe exortum iubar, tenebras dispellit ac fugat, benignissime pandens ut Poeta dicit, diem mortalibus alium. Id ut in hac etiam causa tandem largiatur propitius DEVS, quo imponatur finis huic infausto certamini, per Filium ipsius Dominum nostrum Iesum Christum, toto pectore cum oramus, cui sit gloria decus, laus, honor seculis infinitis; AMEN.

ANNO CHRISTI 1588.

Hæc refer
ad p. C. 8.
s. l. 5.

HVN damnans propositionem ambigam & inferens Nestoreutycheam, scribit: ad Eph. c. 5. Nos inter has propositiones: Sola caro est uncta & Christus secundum solam carnem est unctus sic distinguimus, ut priorem dicamus esse falsam & Nestorianam, posteriorem autem veram orthodoxam. Quanquam enim Christus juxta carnem tantum, & non juxta DEITATEM (per se consideratam) unctus est (donis spiritus sancti) quoniam DEITAS ΛΟΓΟΥ ungit POTIVS QVAM VNGITVR, & ab hac procedit potius unctio, quam ut in eam effundatur: non tamen sola caro, sed (quod longe plus est) ipsa PERSONA quæ est Λόγος in hac sua carne, vel secundum hanc suam carnem est uncta.

ERRATA TYPOGRAPHICA:

A 2. b. l. 21. (vero) lege verum l. 27. insere post nos, qui.
A. S. b. l. 25. lege incōfusas. A. S. b. l. 7. lege, us. 119. B. 4.
b. l. 5. C. S. l. 21. lege, Eph. d. 2. C. 6. a. l. 3. lege ὑπὸ ἁγίου πνεύματος.
insere post (naturam) esse, si non juxta utramque naturam.
C. 2. a. l. 5. lege, quo. C. 4. margine lege Deitate.

ULB Halle

3

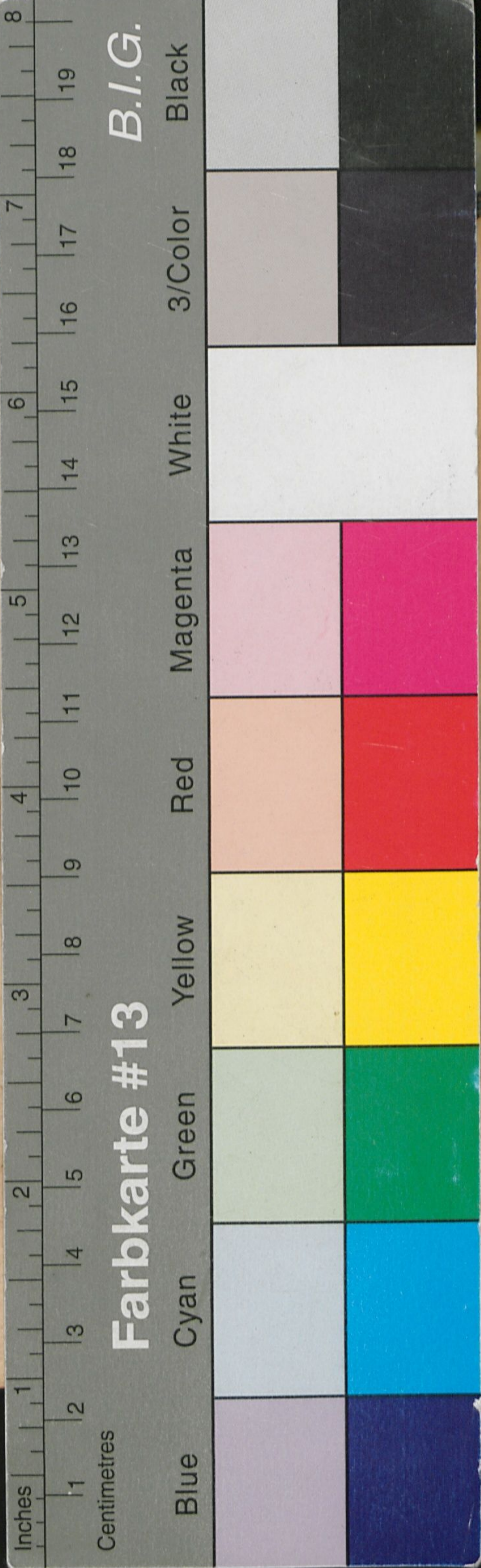
003 005 704

Sh

7-X -

3

DE PERSONA ET
MAIESTATE FILII DEI
ET HOMINIS,

ASSERENTE
M. IOSEPHO GRABIO
FIDEI CHRISTIANÆ
GRAVIS

CONSTANTIA

Aduersus

STROPHAS NESTOREAS
& Eutycheas, quas illi temerè præfert ac
opponit EGID. HVN. D. utcumq; eas pingat sacrosan-
cto MAIESTATIS IESV NAZARENI titulo
quo impie abutitur quasi FVCO contra Theologos
Bremenses, in Epistole ad Ephesios enarra-
tione recens edita.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

*Ecclesia Dei tuetur communicationem Idi-
omatum veram, testem unionis personalis contra Nesto-
rium, & explicationem communicationis Idiomatum
particulis distinctiuis ostensam, custodem veritatis na-
turarum contra Eutychem.*

EGID. HVN D. neutrum tuetur.

*Ergo illis detestandis hæreticis, qui sunt Maiestatis &
gloriæ Iesu Christi inimici, subscribit & seruit.*

